

ЧЕРВОНЕ СЛОВО

Хай живе 10-річчя Союзу Радянських Соціалістичних Республік!
1922 — 30 грудня — 1932

Воля народів радянських республік, що зібралися недавно на з'їзді своїх рад і одностайно прийняли постанову про утворення „Союзу Радянських Соціалістичних Республік“ служить надійною запорукою того, що Союз цей є добровільне об'єднання рівноправних народів, що за кожного республікою забезпечено право вільного виходу з Союзу, що доступ у Союз відкрито всім соціалістичним радянським республікам як тим, що зараз є, так і тим, що виникнуть у майбутньому. що нова Союзна держава буде гідна завершення закладених ще в жовтні 1917 року основ мирного співжиття і братерського співробітництва народів

Всеукраїнський з'їзд робітничих і салдатських депутатів з участю селянських депутатів ухвалює: влада на території Української республіки належить тільки Радам робітничих, салдатських та селянських депутатів, на місцях — повітовим, місцевим губерніяльним та обласним Радам, а в центрі — всеукраїнському з'їздові рад робітничо-салдатських та селянських депутатів, його Центральному виконавчому комітету й тим органам, які він утворить. Україну оголошується за республіку Рад

Хай живе 15-річчя Української Соціалістичної Радянської Республіки!
1917 — 25 грудня — 1932

23-24

ЖУРНАЛ ВУЦВКУ

„Радянська Україна, як і СРСР загалом, в умовах диктатури пролетаріату, за твердим керівництвом комуністичної партії, провадить боротьбу за господарський й культурний розвиток єдиної світі пролетарської держави, тоді як цілий капіталістичний світ хоплений найжорстокішою кризою“.

В. ЧУБАР.

З	М	І	С	Т
				Стор.
<i>Г. І. Петровський</i>	— Піднести роботу місцевих органів влади на рівень наших завдань			1
	Про перебіг хлібозаготівель			3
<i>З. Шкурба</i>	— Ділом боротися за вивершення хлібозаготівель			4
<i>Соснін</i>	— Мобілізувати маси на боротьбу за хліб			6
<i>Левенець</i>	— Як сільради борються за хліб			7
	Злісних саботажників хлібозаготівель на чорну дошку республіки			9
<i>Бал</i>	— У полоні клясового ворога			10
<i>З. Ш.</i>	— Розподіл прибутків у колгоспах під пильний нагляд сільрад			11
<i>Пристанков, Тропко</i>	— Посилити увагу до роботи наймитсько-незаможницьких груп колгоспів			14
<i>Геренрот</i>	— Сільради — організатори успіху весняних робіт			17
<i>В. Любич</i>	— Засипати насінні фонди повністю і на строк			19
<i>Кривозуб</i>	— Весняній сівбі — мідного коня			20
<i>М. Я-ко</i>	— Одноразовий податок з одноосібних господарств			22
	Організувати здавання молочних продуктів			23
	Діяльність уряду			24

Всі фото — Укрфотопрескліше

„Могутня соціалістична радянська Україна — це найяскравіший показник сили пролетарської диктатури, „що поєднала та розв'язала національне питання, будівництво національної держави, конкретно кажучи — держави української з інтернаціональними завданнями пролетарської революції та будівництва соціалізму. В цьому — непереможна сила нашого СРСР, нашої радянської України“.

Л. КАГАНОВИЧ.

ЧЕРВОНЕ СЕЛО

Пролетарі всіх країн, єднайтеся!

ЖУРНАЛ
ВСЕУКРАЇНСЬКОГО
ЦЕНТРАЛЬНОГО
ВИКОНАВЧОГО КОМІТЕТУ

ВИДАННЯ
VII РІК

Адреса редакції: Харків, майдан Тевелева, ВУЦВК 31 грудня 1932 р.

Телефон: комутатор ВУЦВК № 2-91

№ 23-24

Г. І. Петровський

ПІДНЕСТИ РОБОТУ МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ВЛАДИ НА РІВЕНЬ НАШИХ ЗАВДАНЬ*)

Хлібозаготівлі—це тепер найважливіше питання у нашому розгорнутому соціалістичному будівництві. Від успішного завершення плану хлібозаготівель на строк чималою мірою залежить успіх нашої боротьби за виконання плану першої п'ятирічки за чотири роки. Якщо не прискорити виконання плану хлібозаготівель, то це може загаяти інші господарські роботи в місті і на селі.

В січні 1933 року збирається чергова сесія ВУЦВК, і треба напружити всі сили всіх радянських і господарських організацій багатотисячного робітничого й колгоспного активу, щоб до сесії цілком упоратись з хлібозаготівлею.

Наші області ще не налагодили потрібного провуду районами і селами. Вони не спромоглися ще виховати у низовому апараті тої самодіяльності, наполегливості, яка потрібна в практичній роботі коло хлібозаготівель і, зокрема, для того, щоб дати рішучу відсіч клясовому ворогові, що намагається загальмувати колгоспний рух. На жаль, ця відсіч на селі подекуди ще дуже слабка. Треба заходитись як слід коло добору людей, які сполучали б у собі відданість робітничій клясі та її великій боротьбі за соціалізм, з умінням практично розв'язувати завдання, поставлені перед радянським селом від партії і уряду, зокрема, у хлібозаготівлях, які зуміли б сполучити свідомість потреби вивчати економіку села з практичним використанням цих знань, щоб забезпечити виконання чергових завдань на селі.

Рідко яка сільрада працює на повний розворот. Президія сільрад не завжди працюють так, щоб це була справжня колегіяльна робота верхівки сільської ради. Президія сільради не завжди й не скрізь у своїй роботі має провід і керівництво від пленуму. Пленум сільської ради регулярно не збирається і майже ніде не має точно визначеної програми роботи. Члени сільради і сільський актив не

з'орієнтовані на пляні роботи сільської ради, а їх участь у цій роботі ніхто не контролює, ніхто не ставить до них тих підвищених вимог, що повинно ставити до трудящого, якого обрали до вищого органу влади на селі.

Так само кволо працюють секції і депутатські групи сільрад, їхні уповноважені й комісії. Основне, що треба підкреслити—це те, що вони не несуть практичної відповідальності за доручену їм роботу.

Неповороткість, запізне реагування на невиконання хлібозаготівель і в колгоспах, і серед одноосібників, зокрема від твердоздавців—характеристичні майже для всіх сільських рад. І це тому, що замість скликати президію, а коли треба то й пленум, де обговорити чергові завдання і чергові заходи, підвести підсумки і визначити заходи надалі—голови сільрад обмежуються одноособовим розпорядженням. Швидко скликати сільраду, швидко змобілізувати всіх членів ради і весь актив—цього, на жаль, наші голови й секретарі сільрад ще не вміють. Натомість, практикують збори трійки—голови і секретаря сільради та уповноваженого—і це підмінює колегіяльну роботу цілої сільради.

У нас практикують роботу сільради по сотнях, по кутках села. Це дуже добра форма організаційної роботи та вважати, ніби масову роботу можна обмежити тільки цією формою це вже зле. Треба зуміти сполучати цю гарну форму масової роботи з уже випробованими формами—роботою секцій, депутатських груп, роботою з активом колгоспників, з КНС і середняками-одноосібниками.

Мені довелося це питання ставити на місцях. І скрізь потверджувалось, що невміння організувати, як годиться, масову роботу—одне з найдошкульніших місць на селі, одна з причин, що гальмують виконання господарсько-політичних кампаній.

Зовсім бракує в сільрадах контролі за господарчою роботою колгоспів і одноосібників. До зведень

*) З промови Г. І. Петровського на засіданні Секретаріату ВУЦВК 8 грудня.

олгоспів, сільради ставляться формально, не критично, приймають їх так, як їх подають. Через це і маємо випадки перекручувань, фалшивих цифр, бдурювання тощо. Часто ці неправильні зведення наслідок несвідомого ставлення до роботи, але асто це є наслідок «роботи» клясового ворога. якщо сільрада некритично ставиться до таких зведень, то це може призвести до того, що вона погуратиме клясовому ворогові, нічого не робить для того, щоб зняти рішучу боротьбу проти куркульні, щоб організувати на цю боротьбу радянський актив на селі, колгоспний актив у кожному колгоспі.

Справу організації контролю над роботою колгоспів та одноосібників і від сільради і від району треба поставити руба, треба дійти тут корінного зламу.

Часто сільрада не знає свого села, не знає скільки в неї господарств, тяглової сили, рільної землі, сільсько-господарського знаряддя. Ще гірше, а це треба особливо підкреслити, коли голова сільради по кожную дрібницю бігає до секретаря, рахівника, від них черпає відомості, бо сам нічого не знає. Всі знають, що ми викрили чимало випадків, коли клясовий ворог, куркуль, петлюрівець, білогвардієць, щоб найсильніше нам шкодити, намагаються записісти саме такі посади, як бухгалтерів, рахівників тощо і в сільраді і в колгоспі й дають брехливі цифри. А наші керівники, робітники сільрад, замість викривати цих шкідників, бігають до них по кожную довідку і по суті співають з їхнього голосу.

Надзвичайно недостатня і громадська робота на селі. КНС-есівські організації, на жаль, не скрізь

виявляють потрібну організованість. Голови КНС, замість організувати незаможницьку масу, розчиняються у загальній роботі. За таких умов і бідняцько-наймитські групи у колгоспах кволо працюють, не виявляють тої активності, яку повинні виявляти саме тепер у жорсткій боротьбі на селі за хліб, за організаційно-господарське зміцнення колгоспів.

Треба піднести ролю бідноти в усій роботі на селі, поставити їх на належне місце в клясовій боротьбі на селі, потрібно розгорнути ширше роботу з активом, як це вказує постанова ЦК КП(б)У. Куркуль, гинучи, шаленно бореться за своє існування за те, щоб нам більше нашкодити. І тут потрібна найбільша гнучкість, найбільша пильність, найбільша поворотність, зокрема від бойової організації незаможників. Те, що досі подекуди не змочено хліб та оті великі втрати під час уборки показує, що глитай спромігся де-не-де вплинути на окремих колгоспників і на окремі колгоспи. В середині кожного колгоспу, в кожному селі треба, щоб незаможники дужче вдарили по всіх глитайських махінаціях.

Ось, товариші, найголовніше, про що треба нагадати нашим низовим органам, щоб домогтися виправити ті хиби, які гостро виявилися на місцях у зв'язку з хлібозаготівлями. Треба, щоб до сесії ВУЦВК ми прийшли не тільки з цілковитою перемогою в боротьбі за хліб, а й з перемогою в боротьбі за конкретне, більшовицьке, господарське керівництво на селі, в боротьбі за піднесення роботи місцевих органів влади на рівень наших завдань.

„Свої 15 роковини УСРР зустрічає на порозі другої п'ятирічки озброєна великим досвідом боротьби за соціалізм, упевнена в своєму випробуваному проводі більшовицької партії на чолі з великим вождем т. Сталіном. За цим проводом робітнича кляса, колгоспне селянство, всі трудящі готуються до опанування висот другої п'ятирічки. На цьому шляху вони зітруть опір клясово-ворожих елементів, їхньої агентури. Нікому не спинити звияжного походу ударницьких загонів“.

„КОМУНІСТ“.

Найсерйозніша перевірка роботи партійних, радянських і колгоспних організацій та їхніх керівників, справжня перебудова їхньої роботи визначаються боротьбою за хліб, за виконання всіх державних завдань.

ПРО ПЕРЕБІГ ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ

Постанова Секретаріату Всеукраїнського Центрального Виконавчого Комітету

ПЕРЕБІГ ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ визнати за незадовільний. На 6 грудня по Україні виконано лише 65,3% річного плану. Якщо на п'яту п'ятиденку листопаду намічався перелам у бік збільшення темпів, то 6-та п'ятиденка листопаду та перша грудня дали значне зниження. Особливо відстають Дніпропетровська, Одеська та Харківська області.

Зовсім незадовільно виконує свої зобов'язання перед державою одноосібний сектор, який на 5-XII виконав лише 60% плану.

Основною причиною млявого перебігу хлібозаготівель став той факт, що обласні, районні й сільські органи влади не мобілізували громадських організацій, не організували радянського суспільства й не забезпечили таким чином рішучого удару по саботуванню хлібозаготівель від куркулів та їхньої агентури—залишків петлюрівщини й махновщини.

У кращих районах, де відсіч намаганням контрреволюційних елементів було забезпечено, де роботу навколо хлібозаготівель було побудовано на засадах масовості, правильного розташування сил, доцільного використання активу, де хлібозаготівлі було цілком пов'язано з дальшим організаційно-господарським зміцненням колгоспів, план хлібозаготівель виконано. По 43 районах колгоспи, по 24 районах одноосібники та по 15 районах колгоспно-селянський сектор в цілому на 1 грудня повністю вивершили хлібозаготівлі.

Однак, обласні та районні організації не перенесли досвіду цих передових районів, сіл і колгоспів до решти районів і сілрад.

Багато сілрад не показали себе на височині тих завдань, що стояли й стоять перед ними на ділянці хлібозаготівель. Не виявили свого вміння рішуче, як годиться органам диктатури пролетаріату, організувати справу хлібозаготівель у колгоспах та в одноосібних господарствах.

Замість організувати хлібозаготівлі, багато рад обмежились лише дублюванням відомостей колгоспів про перебіг хлібозаготівель, не мобілізувалися самі й не змобілізували колгоспний актив на повне і вчасне виконання колгоспами їхніх обов'язків перед державою.

Сілради по більшості невчасно й кволо реагують на вилазки клясового ворога, який робить усе, щоб розкласти колгоспи, приховує та спекулює хлібом, пускає велику кількість хліба в «озадки», зриває молотьбу тощо.

Ради і громадські організації села, а в багатьох районах і райвиконкоми надто мало зробили для того, щоб на основі масової роботи вирвати з під впливу куркуля відсталі шари колгоспників та одноосібників. Не забезпечили негайного виконання твердих завдань куркульсько-заможницькою верхівкою села й контрактаційних договорів—одноосібниками. Виявили недоволену бездіяльність у застосуванні тих репресивних заходів, що їх ухвалив уряд. Припустилися фактів механічного огульного застосування цих заходів, знизивши цим їхню ефективність.

Секретаріат ВУЦВК ставить перед обласними та районними виконавчими комітетами, перед усіма радами, перед колгоспами та одноосібними господарствами завдання—до 1-го січня 1933 року повнотою виконати план хлібозаготівель і завоювати собі право рапортувати V Сесії ВУЦВК, що відбудеться на початку 1933 року, про перемогу на цій, найбільш бойовій зараз ділянці соціалістичного будівництва.

Запропонувати райвиконкомом та сілрадам:

◆ 1 ◆

За документальними даними негайно перевірити в кожному колгоспі виконання планів хлібозаготівель; перевірити наявність хлібних ресурсів у колгоспах, що відстають у хлібозаготівлях, звернувши особливо увагу на виявлення прихованого зерна, зокрема в соломі, полові, в озадках тощо; негайно ж організувати повернення незаконно розданого хліба й здавання його в рахунок хлібозаготівель, організувати вилучення розкраденого у колгоспах хліба, передусім у ледарів, рвачів, що, не працювавши, мають запаси хліба.

◆ 2 ◆

Примусити твердоздавців негайно ж здати на зсишща хліб за доведеними до них завданнями; поставити категоричну вимогу перед одноосібниками ближчими ж днями виконати план хлібозаготівель; негайно й рішуче застосувати заходи, що їх передбачено в постанові РНК УСРР з 20 листопада 1932 року, до тих одноосібників, які злісно зривають хлібоздавання.

◆ 3 ◆

Прискорити закінчення молотьби, забезпечивши повне використання потужності молотарок та дви

Буряк — на цукрварню, хліб — на елеватор. Колгосп с. Мальківки, Тростянецьк. р., Вінницької обл. вираджає підводу з буряком і хлібом

гунів і встановивши суворий контроль над молотьбою; основну увагу при цьому звернути на повне вимолочування хліба, ретельне віяння його й негайне вивезення на зерносовища Заготзерна.

◆ 4 ◆

Роботу навколо хлібозаготівель пов'язати з очищенням колгоспів та їхніх керівних органів (уп-

ДІЛОМ БОРОТИСЯ ЗА ВИВЕРШЕННЯ ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ

Стаття тов. З. Шкурби

САМЕ В БОРОТЬБІ ЗА ХЛІБ перевіряється найбільшою мірою боєспроможність сільради, як органу диктатури пролетаріату на селі, що через нього «здійснюється державне керівництво селянством від пролетаріату». (Сталін). І саме з цього багато сільради з честю склали іспита. Маємо не мало зразків доброї роботи на хлібозаготівлях окремих сільрад. Приміром, Трушківська сільрада, Білоцерківського району (Київська область), на чолі з головою сільради тов. Баздюком, так організувала хлібозаготівню роботу, що план по колгоспному сектору виконано дострочно на 110%, а по одноосібному сектору на 100,5%. Тут добре працювала комісія сприяння хлібозаготівлі, нею керував безпосередньо голова сільради. Село розбили на 8 кутків, до куткових комісій сприяння залучили найкращих комсомольців, колгоспників-ударників та активних сількорів. В міру того, як трудящі одноосібники виконували свої контрактаційні зобов'язання, їх так само залучали до роботи в куткових комісіях. Куткові комісії працювали не «взагалі», а мали конкретні завдання, виконання їх щодня перевіряла сільрада.

Така оперативність у роботі й керівництві дозволяла сільраді щодня знати, як ідуть хлібозаготівлі в селі, натискувати на слабкі місця. Найкращого хлібозаготівця — одноосібника-контрактанта Козу-

рави, ревкомісії, бригадири, а також рахівники, комірники тощо) від куркульських контрреволюційних елементів; залучити до роботи весь радянський та колгоспний актив села, передусім всіх членів сільрад та ударників колгоспного виробництва, організувавши їх у бригади хлібозаготівель по кутках села і забезпечивши провід ними всіх сільрад.

◆ 5 ◆

РВК негайно виправити всі помилки, що їх було припущено в застосуванні постанов уряду про заходи до підсилення хлібозаготівель і з усією суворістю застосувати їх до тих колгоспів, що не виконують плану: організувати постійну практичну допомогу сільрадам аж до закінчення виконання плану, не припускаючи підміни сільрад уповноваженими.

Облвиконкомом поліпшити свій провід та допомогу районам і негайно організувати широку передачу досвіду передових районів та рад, що закінчили хлібозаготівлю, використавши для цього місцеву пресу та радіо.

При зосередженні на хлібозаготівлях зусиль обласних та районних виконавчих комітетів і сільрад, при мобілізації всієї радянської суспільності, буде забезпечено виконання плану хлібозаготівель у встановлені строки і Україна вийде до перших шерей боротьби за хліб.

м. Харків, 10 грудня 1932 року.

бенка Григора, що виконав свої зобов'язання з перевищенням, сільрада преміювала 25 крб. Це заохотило й інших виконувати свої завдання. А тих, хто злісно не виконував своїх зобов'язань, і контрактантів, і твердоздавців — сільрада віддала до суду, застосувавши водночас закон про безспірне стягнення їхнього боргу перед державою. Усі ці методи й забезпечили перемогу.

У Безмятежинській сільраді, Куп'янського району, на хлібозаготівлях активно працювали депутатські групи, утворені з самого початку молотьби по всіх 11 кутках сільради. Депутатські групи згуртували навколо себе актив з колгоспників-ударників, і з їхньою допомогою щодня контролювали перебіг обмолоту, витрати зерна та дбали про вивіз хліба до зсипищ. Депутатські групи змусили твердоздавців виконати за 20 днів доведені їм плани. Депутатська група Олександрівського кутка домоглася того, що одноосібники вивезли поверх своїх контрактаційних зобов'язань 34 центн. хліба. Наслідком роботи депутатських груп, по яких працювало 32 члени сільради, 19 членів та кандидатів партії, 6 комсомольців та 15 колгоспників-ударників, план по сільраді виконано до строку на 107%. Державі здано (продано) 5814 центн. хліба.

Проте, є ще чимало відсталих сільрад. Маємо ряд сільрад, де хлібозаготівлю занедбали та не виконали

села потрапили в полон куркулів. Так діється в Тарасівській сільраді, Зіньківського району (Харківська обл.), де за голову сидить Передільник. Тут у хлібозаготівлях не беруть жодної участі не то що рядові члени сільради, а й члени президії. На кутках села немає й сліду масової політичної роботи. Актив увесь розбігся. Куркулеві, злісному невиконавцю контракційного договору—повна воля кричати: «хліба немає» й нишком ним спекулювати. Члени сільради їх покривають своєю бездіяльністю.

Тим часом члени сільради повинні не тільки активно дбати вивершити хлібозаготівлі до строку, а й подавати особистий приклад у цьому, виконувати раніше від інших свої контракційні зобов'язання. Лише за таких умов їхня агітація буде дійова. Проте, у с. Тищенки, Червоноградського району, 70 членів сільради до останнього часу не виконували своїх зобов'язань перед державою! В с. Андріївці, Ємільчинського району (Київська область), член президії сільради Паламарчук, а за ним ще 28 членів сільради не здали державі й кілограма хліба. Подібних членів сільради треба негайно виключати з складу сільради, як прямих агентів клясового ворога. Не можна терпіти зрадників справі радянської влади в органах пролетарської диктатури.

І цілком правильно зробили в с. Черкаси—Тишки, Липецького району (Харківська область), де членів сільради, що разом з куркулями злісно саботували хлібозаготівлі, виключили з складу сільради. На чесних, відданих радянській владі членів сільради це вплинуло, вони схаменулися й відразу покрили свій борг пролетарській державі. Перший виконав цілком своє контракційне зобов'язання виключений з числа членів сільради—Горло Микола, що перше розпинався—«хліба нема».

А член сільради Хуб Д. надіслав до сільради такого листа:

«Підпавши під куркульський вплив, я саботував хлібозаготівлі, співаючи в один голос з куркулем, що немає хліба, тоді, як насправді я мав хліб. Пленум сільради справедливо визнав мене за куркульського агента і вивів зі складу сільради, бо своїми діями я заслужував звання ворога пролетарської країни. Тепер я змив цю ганьбу з себе, виконавши цілком своє контракційне зобов'язання».

За явний зрив пляну хлібозаготівель і злісний саботаж, що його організували куркульські та контрреволюційні елементи, Раднарком УСРР та ЦК КП(б)У занесли на чорну дошку села:—ВЕРЬКИ, Павлоградського району й ГАВРИЛІВКУ, Межівського району, Дніпропетровської області; ЛЮТЕНЬКИ, Гадяцького району й КАМ'ЯНІ ПОТОКИ, Кременчуцького району, Харківської області; СВЯТОТРОЇЦЬКЕ, Троїцького району й ПІСКИ, Баштанського району, Одеської області.

Де були сільради цих сіл, що докотились до такої ганьби?—Сільради тут «боролися» не за виконання пляну хлібозаготівлі, а проти пляну, за зрив хлібозаготівлі.

Приміром, члени Вербівської сільради Колісник, Тищенко, Незначний і Вапик—це перші саботажники хлібозаготівель, що злісно не виконували своїх контракційних зобов'язань. Серед членів сільради числилися засуджені учасники куркуль-

Борці за темпи.
Кращий ударник
по возовиці хліба
тев. Воробйов

[Зразкова ком на „Хлібооб“, Балаклієвськ. р., Харк. обл.

ської банди—Шивко та Коваль, шкідники колгоспного майна Гребіник та Євтушенко. У сільраді не було навіть комісії сприяння хлібозаготівель, пленуму сільради не збирали хто-зна й відколи. Отак Вербівська сільрада «керувала» хлібозаготівлями.

Не краща й Лютенська сільрада. Тут голова сільради Перетятко стояв на чолі кампанії, що зривала хлібозаготівлі, любила пиячити за накрадений у колосі хліб. Лише після постанови Раднаркому та ЦК його, та ще секретаря сільського партосередку Сліпченка й інших, виключили з партії та зняли з головування. Ясно, що керівників усіх сільрад, що потрапили на чорну дошку, буде як слід покарано, бо не без їхньої участі в цих селах так розперезалися куркульські та контрреволюційні елементи. Це вони потурали й сприяли розтринькувати, розбазарювати й розкрадати хліб. На місце нездатних, розкладених сільрад трудяща людність обере нові, боеспроможні органи радянської влади на селі з числа активістів-ударників колгоспників та чесних одноосібників, що ділом довели свою відданість радянській владі й уміння боротися за її справу. Так має бути всюди, де теперішній склад сільрад переродився на куркульських прихвостнів і став служити клясовому ворогові, а не радянській владі.

Чимало сіл, на які було накладено репресії за злісний саботаж хлібозаготівель, змили з себе цю ганьбу пляму, розгорнувши за проводом сільрад, як слід, боротьбу за хліб і виконали цілком пляни. На с. Жадів, Семенівського району (Харківська область) було накладено громадський бойкот. Це розворушило сільраду. Вона залучила до боротьби за хліб увесь актив села, притягла до відповідальності злісних саботажників хлібозаготівель і за кілька днів виконала плян. А до того плян вважали «нереальним».

Це—приклад усім відсталим, як треба активною боротьбою за виконання пляну, проти куркулів, змивати з себе пляму бойкоту, ставати до лав передовиків.

МОБІЛІЗУВАТИ МАСИ НА БОРТЬБУ ЗА ХЛІБ

Стаття тов. Сосніна

ВЕЛИЧЕЗНІ УСПІХИ ІНДУСТРІАЛІЗАЦІЇ країни дали можливість набагато посилити технічне озброєння колгоспів. Число МТС по СРСР з 1400 у 1931 р. зросло до 2.143, і вони обслуговують уже 53% всіх колгоспів, проти 38% у 1931 р.

Робітнича класа, взявши соціалістичне замовлення для сільського господарства, дійсно по-бойовому його виконала, даючи рішучу відсіч опортуністам всіх гатунків.

Партія та уряд, щоб сільради могли краще і швидше виконати всі господарсько-політичні завдання, зокрема, хлібозаготівлі, видали величезні економічно-політичної ваги постанови.

Однією з таких найголовніших політичних постанов є постанови ЦК ВКП(б) та РНК СРСР з 6 травня 1932 року про план хлібозаготівель та розгортання колгоспної торгівлі хлібом. За правильного та своєчасного застосування та доведення її до колгоспів, колгоспників та окремих трудящих одноосібників дає вона великі економічні та політичні наслідки.

Не меншої політичної ваги також постанови III Всеукраїнської партійної конференції, НКЗС та Колгоспцентру СРСР «Про розподіл прибутків у колгоспах на 1932 р.» з 11 липня 1932 р., РНК УСРР—«Про організацію грошових розрахунків з колгоспами за здаваний ними хліб» з 19 липня 1932 р., РНК УСРР—«Про заходи до підсилення хлібозаготівель» з 20 вересня 1932 року, РНК УСРР—«Про штрафи за невиконання хлібозаготівель в одноосібному секторі» з 23 вересня 32 року, «Про одноразовий збір з одноосібних госпо-

дарств» та відозви ЦК КП(б)У напередодні Жовтневих свят.

З цими постановами партії та уряду багато сільрад справді по-бойовому взялися виконувати господарсько-політичні завдання, зокрема план хлібозаготівель, мобілізувавши широкі кола радянського та колгоспного активу та вдаривши по куркулю та його спільниках—правих опортуністах і «лівих» закрутниках. Робота була не без наслідків. Багато колгоспів та одноосібників перевиконали свої зобов'язання перед державою.

Але більшість сільрад досі не спромоглися по-бойовому боротися за хліб, й план хлібозаготівель по Україні на 1 грудня виконано всього лише на 65,4%. Такий ганебний прорив на фронті хлібозаготівель стався, головне, тому, що більшість сільрад не тільки не розгорнули боротьби за виконання планів хлібозаготівель, а навіть не спромоглися популяризувати та використати величезної економічно-політичної ваги постанови партії та уряду. Окремі ж сільради потрапили на гачок куркуля та його спільників правих опортуністів, стали скитити на шереальність планів, тощо.

Особливо ж відставав одноосібний сектор. На 1 грудня він виконав всього лише на 56%, а тверді завдання—на 45% від плану.

Такий нестерпний прорив у хлібозаготівлях по одноосібному сектору стався тому, що сільради замість організувати бідноту та середняка для штурму на куркуля, болячись «лівих закрутів», поклялися на самолюб'ї і ділом ще раз ствердили політичну істину—лідеши вліво, потрапиши до правих.

Показники хлібозаготівель ганебні. Часу ж до закінчення планів хлібозаготівель залишилося дуже мало. Отже, сільради повинні чим швидше надолужити протяг, прикласти всіх зусиль, щоб виконати план хлібозаготівель.

Якнайширше розгорнути масово-роз'яснювальну роботу по колгоспах і кутках, стати на чолі активності радянського та колгоспного активу, сприяти їй в організоване річницю на посилення боротьби за виконання в зазначеній партією та урядом строк 100% плану хлібозаготівель—це мусить стати для кожної сільради, секції, депутатської групи та окремого члена сільради за бойове завдання. Щоб виконати все це не на словах, а ділом—сільради повинні зараз провести такі заходи:

1. Скликати масові збори й зльоти колгоспників та одноосібників, де всебічно обговорити, як краще та швидше закінчити план хлібозаготівель. На цих зборах та зльотах повинно винести ухвали та зобов'язання, як і коли буде виконано план хлібозаготівель.

Не дати куркулеві згноїти хліб.
Викрита схованка хліба у куркуля Лісокобилки, с. Сахновщина
Харк. обл.

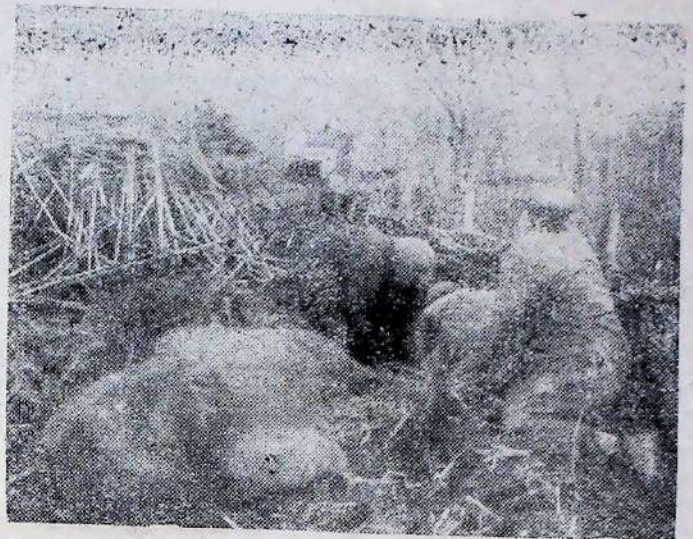
2. Щоб організаційно краще провести такі збори та своєчасно реалізувати їхні постанови перед зборами обговорити це питання на депутатських групах, президії або пленумі сільради.

3. Щоб забезпечити своєчасне виконання плану хлібозаготівель, сільрадам усю роботу побудувати на засадах масовості й соціалістичних форм праці:—соцзмагання та ударництва як в середині колгоспу, так і поміж колгоспами та допомогти відсталим сусіднім сільрадам, і на цій основі організувати червоні валки імені V сесії ВУЦВК.

4. Секції та депутатські групи повинні широко популяризувати кращі зразки боротьби за хліб передових колгоспів. Для цього—виділити найкращих ударників колгоспів і послати їх до відсталих колгоспів.

5. У посиленні хлібозаготівель велику роль повинні відіграти також профспілки та громадські організації села. Отже, сільрада мусить притягти ці організації до боротьби за хліб.

Широко розгорнувши масово-організаційну роботу по мобілізації мас колгоспників і трудящих

Буксирна бригада харківської фабрики кінохроніки на відсталій у хлібозаготівлях Сахновщині. Звичайна знахідка у куркульському подвір'ї—хліб, закопаний під тінком.

одноосібників на виконання плану хлібозаготівель на селі, сільради УСРР зуміють зліквідувати ганебне відставання в справі хлібозаготівель.

ЯК СІЛЬРАДИ БОРЮТЬСЯ ЗА ХЛІБ

Стаття тов. Левенець

БОРТЬБА ЗА ХЛІБ—це боротьба за соціалізм. Так свого часу ставив це питання тов. Ленін. Так ставлять його під цей час комуністична партія і радянська влада. Так поставили це питання перед собою сотні і тисячі сільрад та окремих колгоспів, що, не зважаючи на всі труднощі боротьби за хліб, перемагаючи опір ще недобитої глитайні і саботаж малосвідомих колгоспників та одноосібників, один по одному стають у шеренги передових бійців за хліб, виконують і перевиконують свої зобов'язання перед державою. Ці сільради виконують у своїй повсякденній роботі директиви партії і уряду, зокрема постанови 3-ої Всеукраїнської партконференції, розгортають широкую масову роботу, гуртують навколо себе радянський та колгоспний актив. Вони ведуть перед не лише у хлібозаготівлях. Поруч цього, вони повністю вперлися з іншими господарсько-політичними кампаніями на селі (осіння сівова, копання й возовиця буряків, оранка на зяб, мобілізація коштів тощо).

Ось, наприклад, Луб'янська сільрада Бородяньського району поділила село на ділянки й провадила там систематичну роботу. Обговорювала на кутках пляни та перебіг сільсько-господарських кампаній, сигналізувала про хиби та недоліки і на ходу усувала їх. На відозву лєнінградських робітників, колгоспників та одноосібників Луб'янки відповіли ділом: «З завтрашнього ж дня зворушимо всю колгоспну масу на допомогу управі колгоспу виконати плян хлібозаготівель». І дійсно,

сільрада на день XV Жовтня не тільки цілком закінчила всі сільсько-господарські кампанії, а й висунула зустрічний плян продажу державі 3000 пудів картоплі.

Депутатські групи Росоховатської сільради Марківського району згуртували навколо себе колгоспний актив. Сільрада організувала постійні виробничі бригади, розгорнула велику роботу серед колгоспників і вже до 23 жовтня виконала річний плян хлібозаготівель. Цілком виконала плян сівби Сьомачька сільрада Славутського району. Кожного члена прикріпила до певної ділянки на селі. Обов'язок прикріплених вести масову роботу серед колгоспників та одноосібників. Стрєсч закінчення всіх робіт визначили так, щоб до роковин Жовтня виконати всі пляни.

Зофінільська сільрада Хмельницького району разом з управою колгоспу «Шляхом Леніна», на чільне місце поставила масову роботу і, перш за все, організацію праці в колгоспі. В наслідок чіткої розстановки бригад, ланок, колгоспного активу, колгосп до XV річчя Жовтня не лише вивершив хлібозаготівлі та інші поточні кампанії, а ще й організував буксирну допомогу сусідньому колгоспу ім. Держинського.

Ляховецький район перший на Україні вивершив плян хлібозаготівель. Уже другого дня після одержання від РВК плянів хлібозаготівель сільради вручили контрактантам книжки. Всю роботу зосередили на кутках, прикріпивши до них своїх

С'яти добірним зерном.

Колгосп с. Білошапківки, Прилуцького р. трієрус насіння для весняної сівби

членів, активістів—колгоспників та одноосібників. Щовечора сільради підсумовували роботу за день, допомагали вказівками та людьми слабшим. Найкращі сільради Ляховецького району—це Сушовецька, Унівська та Юровецька. Остання ще на початку жовтня дала через газету «Вісті ВУЦВК» обіцянку виконати до Жовтневих свят всі господарсько-політичні кампанії і цю обіцянку з честю виконала.

По-більшовицькому боролися за хліб Андріївська сільрада Олевського району. Вона перша в Київській області виконала річний план хлібозаготівель, за що об'являв преміював актив сільради 600 карбованцями. Не відстала від неї й Собичанська сільрада цього ж району.

Від уміння сільрад вчасно сигналізувати про небезпеку на тій чи тій ділянці роботи, вчасно спрямувати колгоспні маси на виконання важливих завдань, великою мірою залежала реалізація вказівок партії та уряду безпосередньо на колгоспних ланах.

Суха сонячна година стояла до пізньої осені, давала змогу вчасно впоратися з косовицею, молотьбою, збиранням пропашних культур. Але чимало сільрад не зуміли застосувати в своїй повсякденній роботі вказівок партконференції і злочинно поставилися до збереження хліба.

Миколаївська сільрада Троїцького району лише 8 жовтня, цебто тоді, коли вже треба було цілковито закінчити осінні кампанії, відзначає, що не зуміла розгорнути масової роботи серед колгоспників. Обкосилася лише 22 вересня (це на півдні України!), а скиртувати ще на 8 жовтня не закінчила.

Багато хліба загинуло в згребках на 600 га землі. Молотарки систематично простоють, тому зірвано виконання плану хлібозаготівель, пропашні культури своєчасно не зібрано, а це затримало осінню засівкампанію.

20 жовтня Нейтомська сільрада, В. Янісольського району, відзначила: річний план хлібозаготівель виконано лише на 27%. Такий стан, здавалося, повинен був би примусити її напружити всі сили. Але сільрада тільки й того, що запропонувала артїлі: «прикласти максимум зусиль, щоб протягом 3 днів очистити озадки». Замість самій взятися популяризувати постанови III Всеукраїнської парторганізації, вона переклала роботу на плечі колгоспу. Той же не то що не провадить культурної масової роботи, а навіть не справляється зі своїми господарськими завданнями: озадки не очищені, овес з 10 га не обмолочений. І сільрада до жовтневих свят прийшла з проривом: річний план хлібозаготівель виконала на 67%, 80 га кукурудзи ще стояло на полі.

Цілковиту бездіяльність у керівництві колгоспним виробництвом виявили Петровська та Федорівська сільради Коларівського району. Масову роботу серед колгоспників і одноосібників підмінили голим адмініструванням, а ось наслідки цього. По Петровській сільраді ще на 15 листопада не обмолочено хліба з 500 га, засіяно лише 77%. По Федорівській сільраді молотьбу зовсім зірвано—не обмолочено хліб з 600 га, план хлібозаготівель по одноосібному сектору зовсім не виконується, засіяно 82%. РВК застосував до них товарову репресію (припинено зав'яз промкрану).

На полях Росошанської сільради Липовецького району ще й досі лежить в полі і, звісно, гниє 250 кіп пшениці, 180 кіп ячменю, щось з 200 кіп вівса. Куркуль останнього часу надто «дбає» за «бідного» коня: агітує за утворення зернових фондів для коня поперед виконання плану хлібозаготівель.

Члени сільської ради повинні бути за передових бійців та справжніх організаторів мас на активну участь у соціалістичному будівництві. Вони повинні, в першу чергу, виконувати всі директиви і постанови вищих органів влади. Там, де так і є, сільради перемогли в хлібозаготівельному фронті. Однак, багато членів сільрад ще не зрозуміли своїх обов'язків, часто пасивні, або навіть переходять до ворожого табору.

Карлівську сільраду Волновахського району в справі хлібозаготівель тягнуть назад 2 колгоспи: «Червоний партизан», де члени сільської ради не зуміли мобілізувати навколо себе колгоспників, та «ім. Вершилова», де члени сільради не тільки не беруть жодної участі у виконанні кампаній, а навпаки—підлячать та провадять розкладницьку роботу серед колгоспників.

В Шостенському районі спостерігаються нестерпні факти, коли окремі члени сільради—одноосібники досі не виконали своїх завдань з хлібної картоплезаготівель тощо.

Чимало сільрад, виявивши в хлібозаготівельну кампанію свою мягкотілість до клясового ворога—куркуля та його прихвостнів, злісних саботажників хлібозаготівель. Вони не зуміли поруч масової роботи використати і правильно застосувати революційну законність.

Драбинівська сільрада Ново-Санжарського району жодного контрактанта не притягла до відповідальності, хоч з 423 лише один здав хліб державі, а решта не здали по контракції жодного центнера хліба.

Низка сільрад Зіновіщини не зуміла по-більшовицькому боротися за хліб і на 15 листопада Зіновіщина річний план хлібозаготівель виконала лише на 34,3%, Одеський облвиконком закрив на селах торгівлю промтоварами.

Сільради, що по-більшовицькому впоралися з хлібозаготівлями та іншими кампаніями, повинні взяти на буксир відсталі сільради свого району або за його межами, надіслати на допомогу їм випробуваних активістів—колгоспників.

Ті ж сільради, що не впоралися з цими кампаніями, повинні напружити всі зусилля й закінчи

ти обмолот, молотивши од зорі до зорі, в повним навантаженням всіх молотарок. Там, де обмолот хлібів провадився всупереч директивам вночі, виходом тощо, треба організувати переобмолот соломи, перевиати половину, перечистити озадки тощо.

Маючи на увазі постанову ЦК КП(б)У про чистку сільських партосередків, всі сільради повинні організувати маси колгоспників і одноосібників на якнайширшу участь у виявленні тих осіб, що, прикрившись партійним квитком, провадили на селі розкладницьку роботу.

До 1-го січня—строк остаточного виконання плану хлібозаготівель на Україні, в ще час відсталим сільрадам вивершити хлібозаготівлі. Належною роботою воці можуть завоювати собі право рапортувати V Сесії ВУЦВК'у про виконання своїх обов'язків перед державою.

ЗЛІСНИХ САБОТАЖНИКІВ ХЛІБОЗАГОТІВЕЛЬ НА ЧОРНУ ДОШКУ РЕСПУБЛІКИ

Постанова Раднаркому УСРР і ЦК КП(б)У

ЗВАЖАЮЧИ НА ОСОБЛИВО ГАНЕБНИЙ ПРОВАЛ хлібозаготівель в окремих районах України, РНК і ЦК ставлять перед облвиконками і обкомми, райвиконками і райпарткомами завдання і зламати саботаж хлібозаготівель, що його організували куркульські і контрреволюційні елементи, знищити опір частини сільських комуністів, які стали фактичними провідниками саботажу, і ліквідувати несумісну з званням члена партії пасивність і примиренство до саботажників, забезпечити швидке наростання темпів, повне і безумовне виконання плану хлібозаготівель.

РНК і ЦК ухвалюють:

За явний зрив плану хлібозаготівель і злісний саботаж, що його організували куркульські і контрреволюційні елементи, занести на чорну дошку такі села:

1. с. **Вербка**, Павлоградського району, Дніпропетровської області,
2. с. **Гаврилівка**, Межівського району, Дніпропетровської області,
3. с. **Лютеньки**, Гадяцького району, Харківської області,
4. с. **Кам'яні Потони**, Кременчуцького району, Харківської області,
5. с. **Святотроїцьке**, Троїцького району, Одеської області.
6. с. **Пески**, Баштанського району, Одеської області.

Щодо цих сіл взяти таких заходів:

◆ 1 ◆

Негайно припинити довіз товарів, цілком припинити кооперативну і державну торгівлю на місці і

вивезти з відповідних кооперативних і державних крамниць всі наявні товари.

◆ 2 ◆

Цілком заборонити колгоспну торгівлю, як для колгоспів, колгоспників, так і одноосібників

◆ 3 ◆

Припинити всіляке кредитування, провести до термінового стягнення кредитів і інших фінансових зобов'язань.

◆ 4 ◆

Перевірити і очистити органами РСІ кооперативні і державні апарати від всіляких чужих і ворожих елементів.

Перевірити і очистити колгоспи цих сіл, вилучивши контрреволюційні елементи, організаторів зриву хлібозаготівель.

РНК і ЦК звертаються з закликом до всіх чесних, відданих радянській владі колгоспників і трудящих селян одноосібників організувати всі свої сили для нещадної боротьби з куркулями і їхніми посібниками на подолання куркульського саботажу хлібозаготівель у своїх селах, за чесне, сумлінне виконання хлібозаготівельних зобов'язань перед радянською державою, за зміцнення колгоспів.

Голова Раднаркому УСРР **В. Чубар**.

Секретар ЦК КП(б)У **С. Косіор**.

6 грудня 1932 р.

У ПОЛОНИ КЛАСОВОГО ВОРОГА

Стаття тов. Бала

ПОСТАНОВОЮ РАДИ НАРОДНИХ КОМІСАРІВ І ЦК ПАРТІЇ шість сел—Вербки, Гаврилівка, Лютеньки, Кам'яні Потоки, Святотроїцьке й Піски—занесено на чорну дошку.

Захід вжито проти найвідсталіших у хлібозаготівлях рідкий, незвичний, проте, цілком тими селами заслужений. Не саме бо невміння «по-новому працювати, по-новому керувати», не саме лишень недбалість, не одна тільки неповороткість чи нерозпорядність сільських організацій та установ довели шість сел до загально-республіканської чорної дошки.

Всього цього в роботі сільських установ та організацій, звісно, було аж надто багато. З цього то й скористалися куркулі й контрреволюціонери, різні «созалки» радянського суспільства. Куркулі й контрреволюціонери здолали по цих селах організувати саботаж хлібозаготівель.

Е Ось село Лютеньки, Галяцького району. Пляннвого свого завдання (8813 цент) воно, навіть уже чотири дні на чорній дошці будши, невиконало й на повну половину. На 10 грудня здало тільки 4039 цент.

Загально-сільські показники непроцено низькі, ганебні і «далі йти» тут, здавалося, нікуди.

Проте, далі назад таки пішли. Пішов одноосібний, кинутий сільрадою напризволяще сектор. З пляну в 2.546 цент, одноосібники здали (продали) державі на 10 грудня якихось 514 цент. Твердоздатники ж здали всього-навсього 15% пляну.

І про що, як не про саботаж класового ворога свідчать ці цифри!

Більш-менш такий стан хлібозаготівель і по останніх п'яти селах.

Де ж були сільради, в чому полягала їхня боротьба за виконання найважливішої господарсько-політичної кампанії—хлібозаготівель?

Аджеж, під рукою Лютенської, приміром, сільради колгосп ім. Сталіна до строку вивершив хлібозаготівлі.

Та сільрада Лютенська, так як й останні п'ять сільрад, не помічала не тільки кричущих неполадств, явного саботажу хлібозаготівель. Вона була сліпа й на приклади боротьби за хліб, варті наслідування. Бравши «до відома» провали й прориви у хлібозаготівлях, вона однаково байдуже ставилася й до перемог у боротьбі за хліб і черенести досвід до відсталіх і не подумала.

Або інша. Кам'янопотіцька сільрада на Кременчуччині. Пя байдужісінька до затягування обмолоту й до розбазарювання хліба навіть зараз, після

постанови РНК і ЦК партії. Їй зовсім немає діла до зриву постанови про заборону торгівлі в селі. Замкнено кооперативну крамницю, але крамом з неї торгують у—буфеті. Торгують одноосібники й колгоспники на сусідніх базарах. Одне слово, постанови вищих органів, з ласки кам'янопотіцької сільради, перетворюється на «загиблу грамоту». І не в самих Кам'яно-Потоках. По цей день точиться спекуляція хлібом і в Святотроїцькому.

Тут, втім, нібито взялися до роботи—почали чистку радянського апарату й колгоспів. Але допускаються кричущої помилки—не пов'язують її з політично-масовою роботою. Так само залишаються тут тільки адміністративними заходами й закриття кооперативної та колгоспної торгівлі. Більше того, постанови про занесення села на чорну дошку широкі кола колгоспників та одноосібників, як слід, ще не знають.

А ось і наслідки цього: темпи здавання хліба день-у-день падають.

Сільрада с. Вербки після «дружнього неутраїтету» до куркулів, що втекли з заслання й обісми колгоспи, перебуває тепер в станні байдужого, сказати б, до них неутраїтету. Бригадні збори назвали імена і прізвища розкрадників хліба. Проте, й через два дні по тому розкрадники громадської власності ходять на волю.

Не бралися ці шість сільрад раніш і зараз не беруться вилучати незаконно перебраний хліб, крізь пальці дивилися на недозволено низьку якість обмолоту, не організувати переобмолоту соломи тощо.

Мертвим, знеціненим капіталом перебуває по цих сільрадах актив. Його не використовують, його нехтують. Ось сільрада Вербок не підхопила почину бригад—ночувати в степу, доки не закінчать молотби. Ось у Святотроїцькому з 11 колгоспів збори відбулися лише в п'яти...

На подібні приклади не то що недооцінки, а просто нехтування активу «практика» шести сільрад надто вже ясна.

Рішуче очистити свої шерехи від куркулів, контрреволюціонерів і підкуркульників, очистити від них колгоспи і взагалі село, закликати до роботи широкий радянський актив села з колгоспників—ударників та кращих одноосібників і разом з ним наполягти на виконання пляну хлібозаготівель—таке невідкладне завдання стоїть перед сільрадами.

Завзято битися за зняття села з чорної дошки, за право рапортувати наступній Сесії ВУЦВК, про виконання пляну хлібозаготівель.

„Нам треба негайно, водночас із розгортанням хлібозаготівель, розгорнути найширшу роботу коло розподілу колгоспних прибутків. Нам треба домогтися того, щоб маса колгоспників знала наслідки господарювання свого колгоспу. Ми самі, масштабом цілої України і масштабом кожної області, району й колгоспу повинні краще знати наслідки колгоспного року, щоб на основі цього поліпшити керування колгоспами, подавати поправки в керуванні, щоб домогтися збільшення прибутку, поліпшення наслідків колгоспного виробництва. Ми повинні наполегливо й уперто домагатися, щоб колгоспник знав, скільки припадає йому за його роботу, що являє собою його трудовідом. Треба, щоб трудовідом у його уяві був не просто, як абстрактна „паличка“, а виражався певною сумою матеріальних цінностей — хліба, зерна та інших с.-г. продуктів і грошей“.

ХАТАЄВИЧ

РОЗПОДІЛ ПРИБУТКІВ У КОЛГОСПАХ ПІД ПИЛЬНИЙ НАГЛЯД СІЛЬРАД

Стаття тов. З. Ш

НАЙПЕРШЕ ЗАВДАННЯ в розподілі колгоспних прибутків—це з'ясувати, які саме вони є, взяти на облік кожен копійку, кожен кілограм хліба, м'яса, союми, цукру, сена, що їх одержав колгосп.

Викривати ворожу протиколгоспну тактику куркуля, не доводити «усушки», «втрата» колгоспних прибутків, мобілізувати на це масу колгоспників—таке бойове завдання сільради. Тільки бо з'ясувавши всі прибутки колгоспу й забезпечивши правильний їх розподіл, виконаємо директиву партії та уряду—збільшити цього року оцінку колгоспного трудовідому проти минулого року, зацікавивши цим колгоспників у наслідках сільського виробництва.

ЯК РОЗПОДІЛИТИ КОЛГОСПНІ ПРИБУТКИ

Постановами союзного наркомзему від 11 липня й 27 жовтня цього року та українського наркомзему й колгоспцентру колгоспні прибутки треба розподіляти, з'ясувавши всі прибутки колгоспу й перевівши їх на гроші, щоб визначивши валову продукцію колгоспу. З валового прибутку відраховують, передусім, суми на сплату с.-г. податку, страхування, на покриття заборгованості колгоспу по державному кредитуванню та на створення насінних і фуражних фондів.

В артілі «Культурна перемога», Козачо-Лагерської сільради, Херсонського району, валового прибутку від усіх галузей господарства одержали цього року 116.637 крб. 69 коп. Артіль цілком правильно відрахувала з цієї суми такі видатки: на сплату с.-г. податку 500 крб.; страхування—1259 крб.; на покриття боргу державі—3886 крб. й на

насінні та фуражні фонди—10 тис. крб., а разом на все це 15.675 крб. З решти—100.992 крб. виділили передусім 10% або 10.099 крб. до неподільного капіталу, 1½% або 1513 крб. до фонду преміювання, стільки ж—на підготовку кадрів, 2% або 2018 крб. до культ-побутового фонду.

Усе це зроблено цілком правильно, додержуючи вказівок союзного та українського наркомзему—відрахування до неподільного фонду не повинно перевищувати 10%, а до всіх фондів—15% від валового прибутку, не враховуючи сюди сум на сплату с.-г. податку, страхування, заборгованості по кредитах, на створення насінних та фуражних фондів.

Але далі артіль допустилася помилок: ухвалила відрахувати 2% на виплату членам за успішність майна і 2%—до фонду непрацевдатних.

Партія та уряд не давали цього року вказівок утворювати подібні фонди. Навпаки, категорично й не раз вказувалося утворювати якомога менше фондів, щоб якнайбільше прибутків лишилося для розподілу серед колгоспників на трудовідомі, щоб якнайбільше зацікавити їх у наслідках колективної праці. Право на участь у колгоспних прибутках має тільки власна праця кожного колгоспника й то залежно від кількості та якості праці, щоб від числа вироблених трудовідомів.

Успішне майно тепер уже не відіграє тої ролі, що перше. Стяже, на нього відрахувань тепер робити не слід. Утримання ж непрацевдатних—це справа тих, на чийому утриманні вони перебувають, а ніяк не колгоспу. Лише в крайньому разі, коли в сумлінного колгоспника, що весь час со-

вісно працював на колгоспних роботах, в багато непрацездатних, а заробітку, одержаного на трудовні їх утримати не вистачить, колгосп має допомогти такому колгоспникові. Але це треба зробити під час самого розподілу прибутків, не створюючи на це спеціального фонду.

Коли в Казачо-Лагерська сільрада вивчала як слід директиви партії та уряду про розподіл колгоспних прибутків та конкретно колгоспами керувала, таких помилок артілі «Культурна перемога» не допустилася в. Це повинно стати за пересторогу і щій, і всім іншим сільрадам.

Після відрахування на покриття виробничих адміністративно-управлінських та інших витрат, в артілі «Культурна перемога» лишилося до розподілу на трудовні 74.108 крб. 69 коп., або 3 крб. 90 коп на трудовдень, враховуючи й трудовні, що їх витратять до 1 січня 1933 року. А коли артілі скасує непотрібні фонди на виплату членам за усупільнене майно та на непрацездатних то це дасть ще по 16 коп. на трудовдень, щоб підвищить оцінку трудовдя до 4 крб. 06 коп. І це конче треба зробити.

ТІЛЬКИ НА ТРУДОДНІ, НЕ ДОПУСКАЮЧИ КУРКУЛЬСЬКОЇ ЗРІВНЯЛІВКИ

«Видавання натуральної й грошової частини прибутків у колгоспах треба провадити в точній відповідності з кількістю вироблених кожним колгоспником трудовднів». (З постанови РНК СРСР та ЦК ВКП(б) від 5 липня).

Така директива партії та уряду, і в усіх без винятку колгоспах треба її держати цілком. Кожний відступ від неї є порушення інтересів колгоспників, що сумлінно працюють, а відтак підриває колгосп. Клясовий ворог—куркуль та його агенти—право «ліві» опортуністи й підкуркульники,

—а їх ще чимало в колгоспах, намагаються швидко розподілу прибутків. Розводячи «ліві» балачки про рівність усіх колгоспників. Усі, мовляв, мають однакові потреби і всіх слід однаково задовольнити—на їдців, на двори тощо. Подекуди їм щастить у цьому.

Приміром, у 21 колгоспі Ніженського, Бобрівського, Ічнянського, Корсунського, Обухівського, Черкаського, Малинського та Петровського районів натуральну частину прибутків розподілили на їдців, за зрівняльним куркульським принципом. А в артілі «Червоний Гірник», Ст. Дорогичької сільради, Народицького району, Київської області в соломі та полову розподілили між колгоспниками на двори, усім нарівно, не зважаючи на те, хто скільки виробив трудовднів.

З подібними фактами куркульського зрівняльного розподілу прибутків у колгоспах, з примиренством до цього—сільрадам треба вести рішучу боротьбу.

Щоб не допустити зрівняльного розподілу колгоспних прибутків, треба, передусім, подбати, щоб кожному колгоспникові було правильно записані його трудовні, щоб кожен знав, скільки він виробив і скільки має одержати. Там, де це зроблено, колгоспники самі не допустять зрівняльного розподілу, не допустять, щоб ледарі й ударники одержували нарівні. За правильного обліку праці правильний розподіл прибутків, значно полегшується і завдання сільрад, земельних органів допомогти сумлінним колгоспникам відбити зазіхання ледарів та рвачів, на колгоспні прибутки.

ОЦІНКА ТРУДОДНЯ БРИГАДАМ—ЗАЛЕЖНО ВІД ЯКОСТІ РОБОТИ

Окремим бригадам у колгоспі, залежно від кінцевих наслідків їхньої роботи, збільшувати або

Безперервним дужим потоком відправляти хліб на державні зоспища.

вмещувати вартість трудодня в межах 10—20%. Така директива партії. Передові колгоспи, де організували справді постійні виробничі бригади,—ділом здійснюють цю постанову. Приміром, в артілі «Морген рог», Софіївського району, домоглася найбільшого врожаю з своєї ділянки бригада № 2, бригадир Мартенс. При розподілі прибутків у колгоспі на трудодень припало по 1 крб. 80 коп. гріншми та по 2 кілогр. 400 гр хліба, але бригаді № 2 видали на 10% більше. Так треба робити всюди, де зберегли постійні бригади й де можна визначити, як та чи та бригада боролася за врожай і яких наслідків дійшла.

По деяких колгоспах, де не зберегли постійних бригад, намагаються тепер, під виглядом боротьби з зрівнялівкою в розподіл колгоспних прибутків, визначити різну оцінку трудодня для окремих колгоспників. В артілі ім. Шевченка (Козьмн), на Київщині) управа разбила всіх колгоспників на три категорії, визначивши для кожної свою оцінку трудодня. В с. Музичі, Бруснівського району, Київської області, управа заходила зменшувати трудодні деяким колгоспникам, щоб краще оплатити інших.

Подібні вправи не мають нічого спільного з директивами партії та уряду. Навпаки, це є перекручення, і з ним треба якнайрішучіше боротися. Окремі колгоспники дістали оцінку своєї праці в трудоднях, і визначити тепер різну оцінку трудодня для них, не маючи абсолютно ніякої змоги визначити кінцеві наслідки роботи кожного колгоспника зокрема—це значить стати на шлях зловживань, кумівства тощо.

Зрівнялівку в розподілі прибутків треба рішуче викорінювати, але лише стосовно до цілих бригад, а не окремих колгоспників. Це й повинні мати на увазі сільради, керуючи розподілом колгоспних прибутків.

ПРОТИ ФОНДОМАНІЇ. ПРАВИЛЬНО ОПЛАЧУВАТИ АДМІНІСТРАТИВНО-УПРАВЛІНСЬКИЙ ПЕРСОНАЛ КОЛГОСПІВ

По багатьох колгоспах взялися були утворювати часто з примусу районних і сільських організацій, силу різних натуральних фондів: на постачання службовців сільрад, лікарень, пошти, МТС, агрономів тощо.

Постановою ЦК КП(б)У з 5 листопаду подібні наскоки на колгоспні прибутки засуджено. За цією постановою фонди в колгоспах слід утворювати лише на постачання вчителів та заробітчанами, що пішли за договорами підприємств з колгоспами. Партійні організації й сільради повинні не допускати утворення по колгоспах ніяких інших фондів, не допускати, щоб у колгоспах записували трудодні службовцям, що не мають ніякого відношення до колгоспного виробництва.

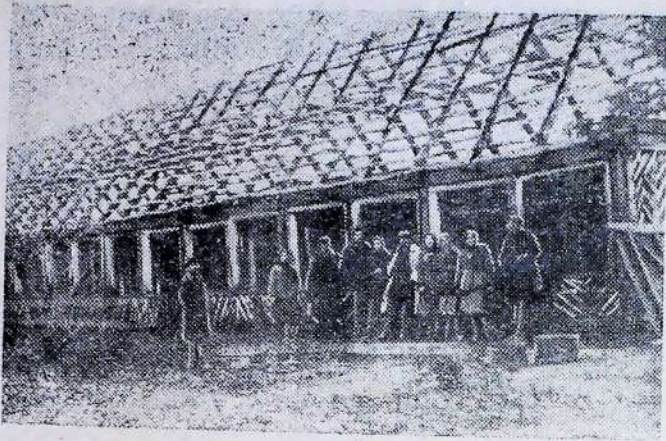
Треба, щоб рядовий колгоспник виробничник, який увесь час працює на колгоспних роботах, одержав на свої трудодні якнайбільше натуральних продуктів—хліба, городини тощо.

Цього року заборонено будьякі обмеження у здачі колгоспникам на руки належного їм на трудодні хліба та іншої натуральної продукції. Але, щоб найбільше хліба припало на трудодні саме колгоспникам, що працюють безпосередньо на виробництві, адміністративно-управлінський та обслуговний персонал колгоспів має одержувати хліб не на всі свої трудодні, а лише не більше, як сумлінні колгоспники, що увесь час працюють у польових бригадах. Тимто, абсолютно неправильно роблять в артілі «13 річчя Жовтня», с. Тур'ї Сновського району, Чернігівської області, де членам правління, рахівників, бригадирам видали хліба на всі їхні трудодні—більше ніж колгоспникам, які працюють у бригадах.

Кращі колгоспи виряджують червоні валки, виершуючи хлібозаготівлі.

Фото М. Карпенка

Будування великої птахофарми у Сергіївському колгоспі Прилуцького р.

Неправильно також роблять в артїлі ім. Ворошилова, Джулшнського району, Вінницької області, де ковалям, кінничим, скотарям видають хліб на

всі трудові. У колгоспі, де основна галузь виробництва є рільництво, ніхто не може доставати більше натуральних прибутків, ніж сумлінні колгоспники, робітники польових виробничих бригад.

Сільради—органи пролетарської диктатури на селі—повинні взяти під свій нагляд увесь перебіг розподілу прибутків у колгоспах, знати, як треба правильно здійснювати цю найважливішу справу в організаційно-господарському зміцненні колгоспів, боротися проти перекошенень. Вчасно та правильно проведеним розподілом ми ще більше зміцнимо колгоспи, підвищимо добробут колгоспників.

Треба дати кожному колгоспникові відчуття переваги великого колективного господарства, і він ще з більшим завзяттям дбатиме зміцнити колгосп, підвищити врожайність, вчасно та ретельно підготуватися до весняної сівби. Кожна сільрада, депутатська група повинні досконало знати, як розподілено колгоспні прибутки на її території, що саме дістали крадці колгоспники й широко популяризувати це фактами, агітуючи за колгосп і проти куркуля та його агентів—опортуністів.

ПОСИЛИТИ УВАГУ ДО РОБОТИ НАЙМИТСЬКО-НЕЗАМОЖНИЦЬКИХ ГРУП КОЛГОСПІВ

Стаття т.т. Пристанскова й Тропка

«Потрібно забезпечити таку організацію роботи груп бідноти, щоб вони не лише захищали безпосередні інтереси бідноти, але й допомагали зміцнювати спілку робітничої класи й сільської бідноти з середняками».

XVI з'їзд ВКП(б).

НА ПОЧАТКУ 1932 РОКУ майже всі колгоспи УСРР (94% їх) мали 21175 наймитсько-незаможницьких груп з 752495 членами, а в тому числі малося й 22884 робітники.

Як бореться колективізоване наймитство й бідняцтво за центральне нині завдання в роботі на селі—за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, проти куркульського саботажу, за повне й вчасне виконання планів хлібозаготівель?

У значній частині районів групи справді найбільшій частині борються за хліб, проти споживацьких і рвацьких настроїв серед відсталі частини колгоспників.

ПРАЦЮВАТИ В КОЛГОСПІ Й СЕРЕД ОДНООСІБНИКІВ

Велику ведуть вони роботу й серед одноосібників. Кращих незаможників—колгоспників виділяють до бригад по хлібозаготівлях. Групи притягають одноосібну бідноту на свої збори, виділяють спеціальні буксири бригади до відсталих.

Приклад добре організованої роботи груп дає передовий червонопрапорний Лозівський район, Харківської області. Соцзмаганням й ударництвом, організацією змінно-зустрічних планів, доведенням завдань до колгоспних бригад, при актив-

ній роботі наймитсько-незаможницьких груп окремих незаможників-ударників, район цілком до строку виконав хлібозаготівлі.

Наймитсько-незаможницька група артїлі «Нове Життя» Дримайлівської сільради Ніжинського району, впоравши хлібозаготівлі в артїлі, виділила 89 своїх членів до бригади по роботі серед одноосібників. Розгортаючи політично-роз'яснювальну роботу на кутках, застосовуючи репресії до злісних зривників контракції, група, за проводом партосередку, домоглася цілковитого успіху: річний план хлібозаготівлі одноосібники виконали на 114%, а план мобілізації коштів на 100%. Активно працювали в бригаді й одноосібники-контрактанти, члени КНС тов.: Хоменко, Кобашко, Тарахан, Красюк, Меход. Виконавши свої зобов'язання по контракції вони звернулися через районну газету з закликом до всіх трудящих одноосібників наслідувати їхній приклад.

Але так працюють далеко ще всі групи. У значній частині колгоспів групи по-примиренському поставилися до куркульського саботажу хлібозаготівель, не виявили рішучості у боротьбі з розкраданням, прихованням і шевуванням колгоспного хліба. Сталося це через послаблення керівництва роботою груп від обласних та районних КНС, через замалу увагу до них від окремих управ колгоспів, сільрад і сільпартосередків.

Це, звісно, на руку куркулеві. Він використовує розпороченість бідноти, щоб розвалити колгосп, саботувати хлібозаготівлі.

За приклад такого ганебного стану може правити Тілігуло-Березанський район Одеської області

Наймисько-незастожицькі групи по колгоспах тут не працюють, немає бо потрібного керівництва від РКНС. У ряді колгоспів панують куркульські сложицькі і рваньські настрої, є перекручення настанов партії щодо авансування колгоспників.

Візьмемо артіль «Ленінський партизан» Анатолівської сільради. Зразковий колгосп у ганебному прориві. До його управи пролізли куркульські поплічники, на чолі з головою Восковим. Без дозволу загальних зборів колгоспників, управа роздала аванси всім колгоспникам від 10 до 16 пудів, мовляв, краще виходитимуть на роботу. І ледар і ударник одержали однаково. Та хоч роздали 43% обмолоченого врожаю, вихід на роботу поменшав і становить 30—40%. А в результаті із завдання в 45.000 пуд. здано державі хліба 19000, або 42% і, за заявою нового голови, «хліба немає».

Такі факти не поодинокі. Вони є скрізь, де опортуністично недооцінюють ваги масово-політичної роботи по колгоспах, де не працюють над вихованням колгоспного активу, зокрема бідноти.

БОРОТИСЯ ЗА ЧИСТОТУ КОЛГОСПНИХ ЛАВ

Організаційно-господарсько зміцнити колгоспи не можливо без рішучої боротьби за чистоту колгоспних лав, без очищення колгоспів від куркулів, петлюрівців та інших контрреволюційних елементів.

Цій надто важливій роботі більшість наймицько-незастожицьких груп притіляють достатню увагу. З 89 обслідуваних ВЦКНС (Всеукраїнський центральний комітет незастожицьких селян) груп, 48 ставили на своїх зборах питання про виключення куркулів і шкідників. За постановами груп виключено з колгоспів 18 куркулів і 89 підкуркульників. Навколо виключення не тільки створили широку громадську думку, а й пов'язали його з залученням до колгоспів одноосібної бідноти й середняків. По цих 48 колгоспах замість виключених, прийнято нових: 134 наймити, 175 бідняків і 259 середняків—разом 568 трудящих одноосібників.

Однак, не всі групи працюють над цим питанням й це, безумовно, є серйозна хибка в їхній роботі.

По Бесарабській сільраді Тілігуло-Березанського району наймицько-незастожицькі групи не працюють, колгоспи ім. Тельмана і «Червона Українка» засмічені куркулями, відстають у хлібозаготівлях, ганебно ставляться до молотьби, бракує точного обліку хліба. У теж засміченій куркулями артілі «Чисте Поле», Калеконинської сільради, Новосівського району, СКНС і наймицько-незастожицькі групи не працюють. В управі артілі—куркулі. Вони розваляють артіль, нищать коней, розкрадають хліб, затискають бідноту. І з колгоспу вишло 25 бідняцьких господарств.

ЗА ТРУДДИСЦИПЛІНУ, ЗА СОЦІАЛІСТИЧНІ ФОРМИ ПРАЦІ

Наймицько-незастожицькі групи працювали також над питаннями організації праці в колгоспах. 90% обслідуваних груп брали участь в організації сталих виробничих колгоспних бригад,

68% закріплювали за бригадами земельні ділянки, 90% опрацьовували норму виробітку і розцінки оплати праці колгоспників.

Активна робота над організацією праці в колгоспах дала змогу на основі масово-політичної роботи відрядити організованим порядком вільну робітну силу до промисловості і радгоспів. За 10 місяців цього року відряжено по тих таки колгоспах 796 членів наймицько-незастожицьких груп, або 14% їх загального складу.

Соціалістичне змагання й ударництво не набрали в роботі груп потрібного розвитку. Угоду на соцзмагання мали лише 37% обслідуваних груп, 60% з них домоглися гарних наслідків. Поширеніше індивідуальне вдарництво: близько 40% всіх членів груп є ударники. Такі цифри, звісно, задовольнити нас не можуть.

Один з основних моментів роботи груп в справі організації праці в колгоспах є боротьба з невиходами на роботу. Велике значення тут має власний приклад самих членів груп. Пересічний вихід їх на роботу під час весняної сівби, поліття і збиральної кампанії був значно вищий, ніж останніх колгоспників. Повний вихід колгоспників на роботу в жнива мався лише по 31% колгоспів, а членів груп—по 45% колгоспів.

У боротьбі за підвищення труддисципліни багато важить колгоспна громадськість. 78% обслідуваних груп ставили на зборах своїх членів питання про зривників трудової дисципліни і вживали до них заходів громадського впливу. Група артілі імени «Рози Люксембург», Занфірівської сільради, Олександрівського району, щоб підвищити трудову дисципліну під час осінньої сівби, обговорила на своїх зборах соціально склад артілі та нехлюйське ставлення окремих колгоспників до роботи. На порушників трудової дисципліни накладено кару: догани, попередження. Порушено питання перед управою артілі та сільрадою про виключення

Підпорядкувати постачанням інтересам виробництва. Видяють ударний пайок учасникам обмолоту в артілі «Червоний січень» Балаклівськ. р., Ларк. обл.

з колгоспу трьох куркулів. Кращих ударників-незаможників виділено на керівну роботу.

Отож там, де РКНС і СКНС, при допомозі районних організацій і сільпартосередків, керували роботою наймитсько-незаможницьких груп, спрямовували їхню активність на боротьбу за організаційно-господарське зміцнення колгоспів, маємо добрі наслідки. Недооцінювання ж ролі груп та потреби окремої роботи з біднотою, надто в новостворених і ще як слід не зорганізованих колгоспах, призводить до розпорошеності незаможницьких сил.

АКТИВІЗУВАТИ НАЙМИТСЬКО-НЕЗАМОЖНИЦЬКІ ГРУПИ

Шлях, що його пройшли групи, швидко доводять, що й надалі, вступаючи до другої п'ятирічки, п'ятирічки побудування безкласового соціалістичного суспільства, нам треба використовувати незаможницьку активність та ініціативу на успішне вивершення велетенських завдань соціалістичного будівництва. Класова боротьба навколо вивершення суцільної колективізації окремих сел і районів та організаційно-господарського зміцнення колгоспів не впускає. Вона потребує ще більшої активізації КНС, ще більшого розгортання наймитсько-незаможницьких груп. Вони бо мусять дати основну масу кращих колгоспників—ударників на керівну колгоспну роботу. Вони мусять поповнювати склад колгоспного активу, роботу з яким визначив ЦК КП(б)У своєю спеціальною постановою. Вони мусять допомогти виховати надійні, озброєні технікою соціалістичного сільсько-господарського виробництва кадри фахівців і організаторів колгоспів.

Проте, міськими цього досі не розуміють, і тому значна кількість наймитсько-незаможницьких груп працює незадовільно. Ось факти:

По більшості колгоспів, відзначає Сталінський МКНС, групи не працюють, не скликають зборів, не проробляють постанов партії та уряду.

Групи по колгоспах (Старо-Микольського району,—сповіщає член ВЦКНС тов. Яйленко,—перестали працювати, а райпартком і сільпартосередки не звертають на це уваги. Вінницький ОблКНС зазначає, що наймитсько-незаможницькі групи в колгоспах існують здебільшого, формально, ніякої роботи не провадять У районах Бабинському, Немирівському та Вороновицькому цілий рік в багатьох колгоспах групи не збиралися.

Основні причини незадовільної роботи груп—це послаблення керівництва ними від обласних, районних та сільських комітетів незаможних селян, замала популяризація завдань і методів їхньої роботи за сучасних умов, невідомість бататських районних і сільських керівників з організаційною структурою та взаєминами наймитсько-незаможницьких груп в управі колгоспів. На занепад роботи груп по багатьох районах районні організації не реагують, посилаючись на перевантаженість роботою з політично-господарських кампаній.

Виявами такого обурливого ставлення до роботи з біднотою, з наймитсько-незаможницькими групами треба дати рішучого одкоша. На основі розгортання масово-політичної роботи ще вище піднести значення груп, спрямувати їхню активність на боротьбу проти куркуля і його агентури за організаційно-господарське зміцнення колгоспів і насамперед—на виконання плянів хлібозаготівель та на успішне тотування до першої весни другої п'ятирічки.

Щоб домогтися цього треба віддати якнайбільше уваги роботі наймитсько-незаможницьких груп по колгоспах.

Возити хліб, використовуючи всі роди транспорту. Колгосп «Новий шлях» Федорівської сільради, Керлівськ. р., Харк. обл., возить хліб на елеватор трактором

„Проведення весняної сівби, забезпечення якості її, готування насіння, тракторного парку, живого тягла, ремонт і впорядкування всіх механізмів, організація й розставлення людей (утворення постійних бригад)—є ті поточні завдання, розв'язавши які ми зробимо великий крок на шляху здійснення ухвал III Всеукраїнської партконференції“.

ЧУБАР.

СІЛЬРАДИ—ОРГАНІЗАТОРИ УСПІХУ ВЕСНЯНИХ РОБІТ

Стаття тов. Геренрота

СОЮЗНИЙ РАДНАРКОМ ТА ЦК ВКП(б) спеціальною постановою «Про заходи до підвищення врожайності» так відзначають чергові завдання в галузі сільського господарства:

«Настав час, коли від зростання господарства вищир через збільшення засівної площі треба повернути до боротьби за кращий обробіток землі, до боротьби за підвищення врожайності, як головного центрального завдання в галузі сільського господарства на теперішній стадії розвитку».

Раднарком і Центральний Комітет ВКП(б) ухвалили припинити далі поширення площі засіву технічних і просяних культур і визнали за доцільне поширити площу тільки зернових (головно пшениці, вівса, ячменю).

Які ж завдання стоять зараз перед сільрадами в зв'язку з постановами партії та уряду про збільшення врожайності? Виконати завдання партії та уряду—це значить негайно розпочати підготовку до весняної сівби. Від того коли й як ми почнемо готуватися до весняної сівби залежить успіх весняних робіт, підвищення врожайності колгоспних ланів.

Досить згадати науку цього року весняної сівби, щоб кожен член сільради, кожен колгоспник усвідомив вагу своєчасного засіву ярини. Весною цього року багато колгоспів затягнули сівбу, а влітку цього діслали значно менший врожай.

Ось, приміром, колгоспи і одноосібники Дядківської сільради Мистинського району затягнули сівбу аж до початку червня. Що ж робила сільрада, щоб закінчити сівбу в найкоротші строки? Голова сільради Бондар керував так: раз на декаду викликав до себе голів колгоспів та керівників виробничих турків одноосібників і робив їм «накачку». Але ніхто з президії сільради жодного разу не був в бригаді, не поцікавився виявити справжні причини відставання, не допоміг бригадам налагодити роботу, вірно розставити робочу силу, тягло.

Весною цього року відставали ті колгоспи, що почали готуватися до весняної сівби за тиждень перед виходом у поле. Тому не дивно, що в найгарячіший час, коли треба було сіяти, в цих колгоспах бригади днями не працювали, бо не були готові до цієї роботи.

Треба вже зараз розпочати підготовку до весняної сівби. Тільки куркуль та його агентура, намагаю-

чися розвалити колгоспи, можуть заявляти, ніби зараз ще рано готуватися до весни. Вони докладають усіх сил, щоб приспати увагу колгоспників, щоб відтягнути підготовку до весни. Ось приміром, коли в артілі «Промінь», Чуднівського району, до порядку денного зборів записали питання про сівбу кілька підкуркульників зняли талас. Мовляв, де це видано, щоб у грудні готуватися до сівби. Цілком очевидно, що тут криються куркульські спроби вивести вчасну підготовку до весняної сівби.

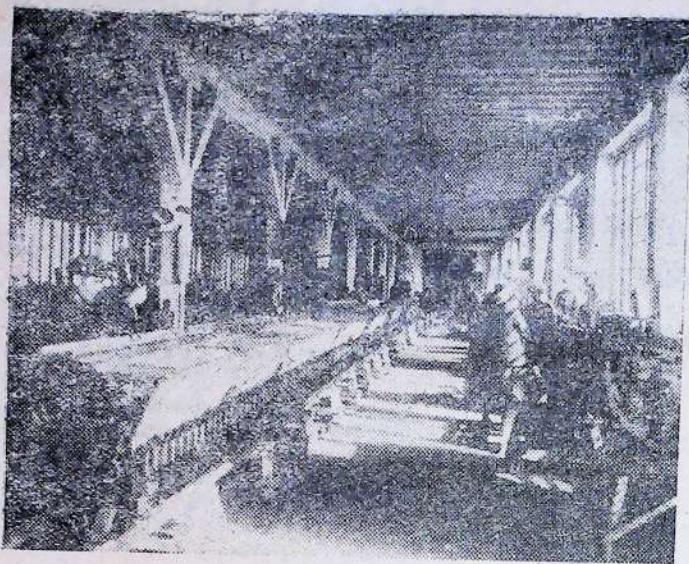
Треба тепер, посилюючи боротьбу за хліб, вивершуючи найближчим часом річний плян хлібозаготівель, взятися по-бойовому за підготовку до весняної сівби.

Прийти до весни з постійними річними бригадами, з міцними кіньми, з добротним перецищеним насінням і з відремонтованим реманентом—це значить закінчити сівбу в строк, забезпечити якість роботи, забезпечити збільшення врожайності.

Саме так і роблять у Довжинській сільраді, Зінківського району. Сільрада вже зараз обговорила завдання наступної весняної сівби. По тих артілях, де вже виконали річні пляни хлібозаготівель, засипано насіння, утворено страховий фонд. Насіння вже очищено, почали ремонтувати реманент, заходилися готувати коней до весняних робіт

Розпочинати підготовку до сівби треба з утворення постійних виробничих бригад. Без постійних бригад підготуватися до весни як слід не можна. Це видно хоч би з прикладу артілі «Переможець», Дубо'язівської сільради, Конопольського району. В цій артілі постійних бригад немає. Тому на всіх роботах панує знеосібка, немає відповідальних за кожному окрему ділянку колгоспного виробництва. Колгоспний реманент іржавіє під дощем, снігом, коні без догляду, знеосіблені. Якщо негайно не створити постійних бригад, якщо не ліквідувати знеосібки в догляді за кіньми, реманентом, то артіль «Переможець» не впорається з своїми завданнями.

Найперший обов'язок сільради—це допомогти колгоспам організувати міцні постійні бригади. На бригадирів треба добирати найкращих колгоспників-ударників, перевірених у боротьбі за хліб, які зможуть згуртувати міцну бригаду, зможуть правильно організувати працю, вірно розставити силу в бригаді. Обов'язок сільради—повсякчасно піклу-

Обробіть четверту більшовицьку весну машинами. Видіб сівалок на заводі „Червоний срач“ у Києві

ватися за бригадира, допомогати бригадирові в його роботі, не допускати, щоб його смикали, щоб перекидали бригаду на якусь іншу роботу. Кожна бригада мусить одержати свою певну ділянку землі, свій реманент, коні. Обов'язок сільради утворити в кожній бригаді депутатську групу. При організації постійних бригад треба домогтися, щоб у кожній бригаді було один—два члена або кандидата сільради.

Обробіть кожний колгосп, кожну бригаду конкретним оперативним пляном підготовки до весняних робіт та переведення сівби—є тепер невідкладне бойове завдання. Саме зараз, за постановою ЦК КП(б)У, в колгоспах мають взятися складати виробничо-фінансові пляни ЦК затвердив строки, до яких треба скласти виробничо-фінансові пляни колгоспів, виробничі завдання бригадам та робітні пляни весняної сівби. Зокрема, складання робітних плянів весняної сівби треба закінчити найпізніше 15 лютого.

Не абияку роллю в сівбі відіграватиме здоровий кінь.

Треба сказати наперед, що там, де пеклюються за здорового колгоспного коня, там, де в догляді за кінями зліквідовано знесібка, там успіх весняних робіт забезпечено, а там, де забувають, що кінь вирішує короткі строки сівби, там можна напевно чекати поразок в сівбі.

Цими днями оголошено постанову Раднаркому України та ЦК КП(б)У про стан кінського поголів'я та заходи до його розвитку. Завдання сільрад мобілізувати широкі маси колгоспників, мобілізувати насамперед свій актив на боротьбу за поліпшення догляду коней, за цілковите виконання настановлень партії й уряду в справі поліпшення догляду та використання тягла.

Починаючи готуватися до весняної сівби, сільрада повинна передбачити всі ті агротехнічні заходи, які треба буде конче провести, щоб домогтися збільшення врожайності. Сільрада повинна подбати, щоб бригади провадили на своїх ділянках снігозатримування. Досвід передових колгоспів, науково-дослідчих станцій довели, що від снігоза-

тримування набагато збільшується врожайність озимини, що снігозатримування рятує озимину від вимерзання, вимокання.

Треба вже зараз подбати, щоб увесь гній, і з колгоспу, і з подвір'я окремих колгоспників не пропадав марно, щоб його вивезли на колгоспні ланки. Словом, передбачити всі найменші агрозаходи, що ведуть до збільшення врожайності.

Обов'язок сільради організувати підготовку до весняної сівби, наглядати, як виконуються пляни, складені в колгоспах й бригадах. Треба на президії сільради, на поширених пленумах ставити доповіді найкращих бригад, що ведуть перед у готуванні до весни, дбати, щоб досвід передових був використаний всіма бригадами, всіма колгоспниками.

Чимала робота в справі готування до весняної сівби припадає на секції РСІ при сільрадах. Вони повинні систематично перевіряти, як виконуються постанови партії й уряду про підвищення врожайності, про підготовку до весняної сівби, треба систематично керувати, складанням і виконанням плянів у колгоспі, виявляти причини, що заважають у роботі, допомогати колгоспам, бригадам усунути ці причини, налагоджувати нормальну безперебійну роботу.

Президія сільради повинна дбати за те, щоб у кожній бригаді були міцні депутатські групи, щоб навколо цих груп гуртувати міцний актив. Завдання президії сільради керувати роботою цих депутатських груп у бригадах.

З кінцем, про одноосібників. Багато сільрад зовсім не доцінюють роботу з одноосібниками. Часто одноосібники залишають на призволяще, не організують сівби серед них. Завдання сільради вже зараз визначити, які завдання стоять перед одноосібним сектором наступної весняної сівби і цілком підготуватися до цієї роботи.

Успіх весняної сівби залежить від якості підготовки до неї. Сільради не мають права прогаяти жодної хвилини в підготовці до весняної сівби. Потрібні ударні, бойові темпи, потрібна розгорнута боротьба за успішну підготовку до весняних робіт, за підвищення врожайності. Обов'язок сільрад забезпечити перемогу на весняних роботах, забезпечити підвищення врожайності колгоспних ланів.

Не залиши й зернини в озадках. Перевірка якості обмолоту в с. Сахношине, Ха к.

ЗАСИПАТИ НАСІННІ ФОНДИ ПОВНІСТЮ І НА СТРОК

Стаття тов. В. Любича

ОСНОВНИЙ НЕДОЛІК минулої весняної засівної кампанії полягав у невчасному забезпеченні засівним матеріалом. Сподіванки на державну насінну позику, недостатня робота сільського активу й незадовільний контроль того ж таки активу над зберіганням утворених фондів—все це й спричинилося до того, що чимало колгоспів, сільрад і районів почали сіяти, не забезпечивши себе насінням.

Чи можемо допуститися цього й наступної весни? Аж ніяк! Повторити все це буде вже не недолік, не помилка, а просто злочин, гідний суворої кари. Недоїв бо через нестачу насіння, а відтак і зменшення валової продукції хліба можна й треба розглядати, як розриву громадського майна.

Засипати насінні фонди треба за постановою уряду до 15 січня 1933 р. Отже, до встановленого строку залишається несповна місяць. Тим часом засипають дуже мляво. Чим іншим можна пояснити отакі непростощені повільні темпи, як не нехтуванням постанов уряду, як не повторенням помилок торішньої весни. Аджеж казати, ніби нема чого засипати, не доводиться. Плян здачі (продажу) хліба державі цей рік значно менший.

Злочинне по багатьох колгоспах і сільрадах ставлення до якості обмолоту, розбазарювання та приховування хліба призводить до того, що зобов'язання по хлібозаготівлях до встановлених строків не виконуються. Клясовий ворог, затримуючи здавання хліба водночас намагається також зірвати утворення на строк і насінних фондів. І часом не без успіху. Справді, маємо бо низку колгоспів, сел, де дали належну відсіч намаганням куркуля зірвати хлібозаготівлі, проте, засипати насінні фонди ще й не бралися, а коли й беруться, то надто спроквола.

Ось тут прямий обов'язок активістів не дати прохолоннути тому ентузіазмові, що виявився під час дострокового виконання хлібозаготівель. Користуючись все тими ж методами масової роботи, потрібно також до строку виконати плян засипання насіння. Клясовий ворог—пам'ятаймо,—успішно шкодить лише там, де маса неактивна, де клясового ворога не хочуть бачити.

Потрібно рішуче дати відсіч отій агітації, ніби держава повинна дати засівникам насіння. Сільський актив мусить твердо знати, що держава, зваживши на врожай цього року та зменшений плян хлібозаготівель, ніякої допомоги насінням з централізованих ресурсів весною не даватиме.

Отже, виконавши хлібозаготівлі, дбаймо будьяко

засипати насінні фонди до 15-го січня. Вивершення пляну хлібозаготівель, як бачимо, в водночас і боротьба за виконання пляну засипки насінного фонду.

Мусимо заздалегідь і рішуче одвести будьякі «об'єктивні» причини затягування засипання фонду. Їх немає, їх не може бути. Своєчасне ж утворення фонду забезпечить засів якісним насінням, дасть бо змогу не лише обміняти рядове насіння на сортове, а й добре очистити його на тріерах, своєчасно протруїти й заздалегідь перекинути на дільниці.

Сільський актив повинен також узяти на себе почин у справі докладного обліку насінних фондів та охорони їх від крадіжок і пожеж. Організувати спеціальні вартові команди з перевірених колгоспників, озброїти їх припасами й полагодити проти пожежне приладдя—таке практичне завдання стоїть перед нами.

Час-од-часу вимагати від ревізійної комісії перевірити наявність насіння та стан, в якому воно перебуває, твердо пам'ятаючи, що насінні фонди є недоторкана громадська власність. Витратити їх можна виключно на засів. Отже, за витрати фондів на будьякі інші потреби винних притягатимуть до права, як порушників постанови ЦВК і РНК Союзу про охорону громадської власності.

Куркуль, по невдачі зірвати пляни в колгоспах спрямує свої зусилля на одноосібний сектор, на неорганізовані маси. Про це мусить пам'ятати сільський актив. Плян засипання фондів для одноосібників не дано. Активу села треба щільно стежити, щоб куркуль не скористав цього для агітації, ніби одноосібним господарствам не потрібно виділяти в себе певної кількості насіння по культурах, відповідно до пляну, встановленого для кожного окремого господарства. Час-од-часу, з почину сільського активу, слід перевірити, як одноосібні господарства забезпечують надані їм плянові завдання по весняному засіву.

Повсякденна активна безпосередня участь активу села в роботі по негайному закінченню обмолоту хліба, по перевірці якості обмолоту, перевіюванню соломи, полову, участь у роботі по виконанню плянів хлібоздавання й негайне по тому переключення на засипку насінних фондів—запорука того, що постанови уряду виконаємо, і тількисно і якісно в зазначені строки.

Більше наполегливості у великій справі боротьби за хліб. Нещадно зламати опір клясового ворога.

Насінні фонди—громадська власність. Нещадно карати всіх, хто їх нищить і розбазарює

ВЕСНЯНИЙ СІВБИ—МІЦНОГО КОНЯ

Стаття тов. Кривокуба

НА ПОЛЯХ УКРАЇНИ працює тисяч 40 тракторів, близько 2,5 тис. комбайнів. Та була б велика, зовсім неприпустима помилка будьякою мірою недооцінювати тієї вирішальної ролі, що її відіграє й ще відіграватиме в народньому господарстві жива тяглова сила—кінь і відл. До того ж, кінь багато важитиме в обороні нашої країни.

Партія і уряд цього року не раз відзначали в своїх постановках велику вагу коня, як основної рушійної сили в сільському господарстві.

Проте, ціла низка районів і колгоспів не спромоглися по-бойовому виконати постанови партії.

Осторонь від цих завдань стояли сільради, безпосередні виконавці цих постанов, терпіли такі не подобства, як без краю розбещений знеосіблений догляд коней. Байдужі були до того, що по колгоспах не було постійного відповідального стайничого, їздового, відповідальних не лише за працю конем, а й за самого коня. Надалі цього припускати не можна.

ВИВЕСТИ БЕЗВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ І ЗНЕОСІБКУ

Куркульські елементи нещадно нищать коней, убиваючи їх у степу навіть дещлями, як то малюся в Григор'юпільському районі АМСРР (с. Зороцьке), цілими днями не дають коням їсти, пити...

У Павлоградському районі ветеринарний санітар Тамарський на нараді доповідав, що коні на пробі випивали неймовірну кількість води—зараз по 17 літрів відер, цебто в 2—3 рази більше від норми. Отакі от випадки, а разом з тим й непосильна робота, хіба це не шкідницькі акти запеклого ворога—куркуля?

Не додержують норм навантаження робочого дня. Коні, здебільшого, не мають відпочинку. Чого вартий приклад голови миколаївської сільради Стешенка. Він ганяв коней по чотири рази на добу за 20 км. без відпочинку. Зразок того, як не можна ста-

Доручати стайню кращим колгоспникам. Ударник тов. Скидров, висунутий на завідувача стайні артіль «Червоний січень», Балаклійського р., Харк. обл.

витися до коня, подає артіль «Шлях» Біловодського району Тут загинуло коней з 1 вересня 1932 року 117 штук. Хіба тут не діяла рука куркуля?

До такого доводить знеосібка, безвідповідальність, хижачьке ставлення до коня.

Постанова ЦК КП(б)У та РВК від 4 грудня ще раз з усією рішучістю вимагає від партійних районних організацій масовою політичною роботою серед колгоспів, робітників радгоспів, подолати й розтрощити куркульський опір та недооцінювання живої тягової сили. Партія і уряд вимагають до весняної сівби дати міцного повноцінного працездатного коня.

СТАЙНИ І КОРМА—ПІД ПИЛЬНИЙ КОНТРОЛЬ

Постанова ЦК КП(б)У та РВК для всіх організацій має бути за повсякденну програму роботи. Управи колгоспів, разом з сільрадами, партосередками мають за місяць цілковито зліквідувати знеосібку в догляді коней. Сільради повинні допомогти Наркомземові суцільно перевірити осіб, що обслуговують коней, повинні заходитися виявляти куркулів та їхніх прибічників, що шкодили в догляді та використанні коней.

Перед сільрадами стоїть ще одне невідкладне завдання—перевірка готовності коней до зимівлі. Коні мусять мати теплі, світлі, просторі стайні. Цього невідмінно треба домогтися. Коней потрібно забезпечити повноцінними кормами і, до того ж, цілком.

Уже зараз, утворюючи з найкращого активу членів сільради бригади, в декадний строк потрібно перевірити наявність кормів по колгоспах. Де їх не вистачає—вжити негайних заходів до забезпечення ними коней—обміном, купівлею. По виконанню плянів хлібсаготівель і перед розподілом натуральних фондів у колгоспах—обов'язково виділити фонди зернофуражні, забронювавши не менше 60% їх на весняні роботи. Сільради мусять організувати та посилити щоденний контроль над використанням і витратою кормів, рішуче борячись проти фактів безгосподарності та розбазарювання кормів.

По закінченню осінніх робіт (возовиці хліба, буряка, оранки на зяб), коли коні підуть на зимівлю, відпочинок, сільрадам разом з управами, мобілізувавши увесь ветперсонал, потрібно поголовно перевірити кіньське поголів'я й хорнх негайно відокремити від здорових, поставивши їх в ізолятори.

Ветперсоналу—налагодити повсякденне лікування коней. При допомозі ветдогляду та зоотехніків розбити коней на групи—сильних, знесилених, виснажених, розробити та встановити певні раціони годівлі окремо для кожної групи.

Особливу й вирішальну вагу матиме в догляді коней призначення на стайничих осіб з найвідданішої частини колгоспного активу, людей загартованих у боротьбі з куркулем, надійних господарників. Лише таких і слід призначати на старших конярів, стайничих та їздових.

Поряд з цим, за настановою партії й уряду, слід рішуче повести боротьбу з плянністю обслуговного персоналу. Отже, їздовий, стайничий, старший конюх мають працювати в дорученій йому галузі ро-

Тричі премійований телятник колгоспу „Більшовицька праця“, Карлівського району Харк. обл., тов. Яценко

Тов. Ситник, голова зразкової комуні „Хлібороб-Балакліївськ, р. Харк. обл., що вивершила хлібозаготівлі, мобілізувала кошти на 110% і впожала осінню сімбу. Комуну премійовано

боти не менш року. Мінять їх без поважних причин аніж не можна.

Проробляючи в колгоспах весняні плани, доводячи їх до окремих виробничих бригад, потрібно закріпити за бригадами їздових коней, залежно від умов виробництва від одного до чотирьох. Бригада точно повинна знати всіх коней, так само їздові і стайничі. Бригада, разом з обслуговним персоналом, повністю відповідає за стан коней. Укомплектувати бригади кіньми потрібно з таким розрахунком, щоб при виході в поле не припускати жодних перекидань коней між бригадами на протязі цілого року, в разі потреби допускається лише до бригадна допомога.

За зиму колгоспи й радгоспи мають відремонтувати й підігнати до коней зброю, засоби транспорту. Між бригадами, стайничими, їздовими треба скласти умови на соцзмагання під гаслом—«дати край-

ні міцного коня»—«забезпечити весняну 100% працездатної живої тяглової сили».

ЗАБЕЗПЕЧИТИ УСПІХ ПАРУВАЛЬНОЇ

Велике завдання стоїть перед колгоспами й одноосібниками у відновленні конярства. Ми не можемо припустити жодного викидня у запліднених кобил. Отже, маток повинно особливо доглядати і поставити в найсприятливіші умови: теплі конюшні, гарний обслуговний персонал, премії за нормальну вижеребку і вирощування молодняка. Особливо потрібно мусимо додержувати правила роботи жеребних маток давати їм легші роботи, не припускаючи до роботи за два місяці перед і один місяць після вижеребки.

Готуючи коней до весняної, слід подбати і за парувальну кампанію. Колегія НКЗС визначила план парувальної в 700 тис. штук кіноматок.

„Кінь і віл у сільському господарстві України, в колгоспах і радгоспах ще дуже довгий час відіграватимуть серйозну роллю. Як показав досвід весняної кампанії цього року, жива тяглова сила відіграє прямо вирішальну роллю і в засіві, і в збиранні, не зважаючи на велику й щораз збільшувану кількість тракторів і машин. Саме тому вперта боротьба за швидке збільшення кількості коней і волів, якісне їх поліпшення, за правильне поєднання роботи живої тяглової сили й машин є одне з вирішальних завдань у справі піднесення й розвитку сільського господарства України“.

III конф. КП(б)У.

„Наші труднощі зростання не можуть послабити нашої боротьби за справжні більшовицькі темпи будівництва. Складна міжнародна обстановка не дозволяє послаблювати наших темпів, не дозволяє нам заспокоюватися на досягнутих рівнях, вона вимагає напруженішої боротьби, напруженішої праці“.

ЧУБАР.

ОДНОРАЗОВИЙ ПОДАТОК З ОДНООСІБНИХ ГОСПОДАРСТВ

Стаття М. Я—ка

ГОЛОШЕНИЙ НЕЩОДАВНО НОВИЙ ЗАКОН про одноразовий збір з одноосібного господарства — є один із заходів держави мобілізувати на виконання плянів нашого величезного будівництва.

За цим законом до сплати одноразового податку притягається всі одноосібні господарства, що займаються сільським господарством по тих місцевостях, де у 1932 році стягався єдиний с.-г. податок.

Підлягають до податків лише одноосібні господарства. Господарства, оподатковані с.-г. податком за твердими ставками, сплачують одноразовий збір розміром від 15 до 20 карбованців. Господарства, оподатковані с.-г. податком за прогресивними ставками, сплачують одноразовий податок розміром від 100 до 175% суми с.-г. податку, але не менше 25 карб. Для куркульських господарств ставку одноразового податку встановлюється в 200% до окладу с.-г. податку.

В межах цих ставок закон надає облвиконкомам право встановити остаточні ставки по районах з тим, що по місцевостях з великим грошовим прибутком крайні ставки одноразового податку можна збільшити до 50%.

Закон передбачає низку пільг. В інтересах організаційно-господарського зміцнення колгоспів від одноразового податку цілком звільнено господарства колгоспників.

Разом з цим, від одноразового податку звільнено господарства робітників та службовців, що сплачують с.-г. податок та мають за основний прибуток зарплатню. Не підпадають під оподаткування одноразовим податком господарства, до складу яких входять особи, що їх нагороджено орденами Союзу або союзних республік, що перебувають в лавах РСЧА, інваліди війни та праці перших трьох категорій, колишні червоногвардійці та червоні партизани тощо.

Один із основних моментів закону про одноразовий збір є цілковите пов'язання його зі ступенем виконання плянів державних заготівель та плянами мобілізації коштів.

Закон надає право райвиконкомам «цілком або частково звільняти від одноразового податку окремі господарства, які акуратно (повнотою) і на

термін) виконали свої зобов'язання перед державою щодо грошових платежів і плянів державних заготівель». В разі-ж, «коли окремі одноосібні господарства злісно не виконують державних завдань із заготівель, райвиконкомам надається право підвищувати для цих господарств ставки одноразового податку аж до подвоєння; це не звільняє ці господарства від зобов'язання щодо виконання плянів державних заготівель».

Отже, оподаткування цілком залежить від того, як те чи те одноосібне трудове господарство поспіє до виконання своїх обов'язків перед державою в справі хлібозаготівель, м'ясозаготівель, сплати с.-г. податку, страхівки тощо.

Стягнені кошти одноразового податку на 25% ідуть до місцевого бюджету (обласного та районного). Решта — до державного бюджету. З кінцем закону передбачає вивершення сплати одноразового збору до 31 грудня 1932 р., причому суми несвоєчасно сплаченого податку стягаються в примусовому порядку.

Часу ради та виконкомів мають небагато. Тим то мусять негайно розгорнути масову роботу. Через секції, зокрема фінансову, депутатські групи вони мусять широко популяризувати новий закон, звернувши особливу увагу на правильне та своєчасне нарахування податку, доручення платникам платежних повідомлень, надання пільг за законом та на своєчасне і повне стягнення податку. Ради та виконкомів мусять повністю використати, як засіб особливої ваги, надані їм права в справі звільнення від одноразового збору тих трудових одноосібних господарств, що своєчасно та повністю виконали свої зобов'язання перед державою щодо грошових платежів і плянів державних заготівель, використавши справу надання цих пільг для остаточного завершення плянів хлібозаготівель, мобілізації коштів тощо.

Водночас ради та виконкомів зі всією рішучістю повинні вдарити по тих господарствах, що злісно ухиляються від виконання державних заготівель, використовуючи повнотою надані їм права підвищувати для цих господарств ставки одноразового податку.

„Не припускаючи найменших перекручувань у визначенні й доведенні сталих норм здавання молока, треба пам'ятати, що ця робота—не технічна справа, а величезної ваги господарсько політичний захід, який вимагає чіткої роботи заготівних органів і пильної уваги до них від парт-організацій і всієї радянської громадськості“.

„КОМУНІСТ“.

ОРГАНІЗУВАТИ ЗДАВАННЯ МОЛОЧНИХ ПРОДУКТІВ

ПОСТАНОВОЮ РНК СРСР І ЦК ВКП(б) з 19 грудня контракція молока, масла й сиру скласовано. Натомість з нового 1933 року колгоспники й одноосібники, що мають корів зобов'язані порядком податку постачати державі молоко за встановленими цінами й нормами.

Для України загальну норму здавання молочних продуктів на рік (у літрах молока на одну корову) визначено таку:

На Харківщині одноосібні господарства здають по 200 літрів. Члени тих колгоспів, де в молочарсько-товарні фарми (далі називатимемо їх коротко першою групою), здають по 115 літрів, а члени колгоспів без молочарсько-товарних фарм (далі називатимемо їх другою групою)—по 85 літрів з корови.

Для Київської й Вінницької областей норми здавання однакові: 160 літрів—для одноосібних господарств, 95 літрів—для членів колгоспів першої й 60 літрів—для членів колгоспів другої групи.

Такі саме норми й для одноосібників і колгоспників другої групи Чернігівщини. Норма ж здавання молока для колгоспників першої групи—90 літрів.

По Дніпропетровській області одноосібники здають 225 літрів, колгоспники 1 групи—155 і колгоспники 2-ої—110 літрів.

Норми для Одещини такі: по одноосібному сектору—210 л., для колгоспників 1 групи—135 л. і 2-ої групи—100 літрів.

У Донецькій області здають: одноосібники 190 літрів, колгоспники 1 групи—110, 2 групи—80 літрів.

З кінцем, АМСРР має такі норми: для одноосібників 145 літрів, для колгоспників 1-ої групи—80 літрів, для 2-ої групи—55 літрів.

Такі пересічні норми здавання державі молока для цілої України. По окремих районах, в залежності від господарських умов, вони або трохи більші, або трохи менші. Районні виконкоми розподіляють пляни здавання молока для окремих колгоспів, виходячи з місцевих умов.

Здавати молоко й молочні продукти мають за пляном. Уже першого кварталу Україна мусить здати 15 відсотків свого пляну, другого кварталу—40%, третього—35%, четвертого—останні 10%.

У суцільно-молочарських районах заготовляють молоко трести Союзмолока та кооперація, в інших—маслоробно-сироварні заводи. По районах, де заводів нема, колгоспи, колгоспники і одноосібні господарства здають тільки топлене масло. Кілограм такого масла прирівнюється до 25 літрів молока.

Маслозаводи зобов'язані повертати здатникам молока посліди від перероблення молока на масло: молочарсько-товарним фармам і колгоспам в усунівленою чередою—половину від зданої ваги молока, всім іншим—35%.

Молоко здавати повинно незбиране, без домішок. За здавання неповноцінного (збираного) чи фальсифікованого молока (з різними домішками) адміністрація заводів й голови сільських споживчих товариств повинні притягати винних до права.

Сільради повинні широко оповістити населення про постанову і негайно ж розпочати підготовку до здійснення її.

Не пізніше 10 січня кожен власник корови, одноосібник чи колгоспник, має одержати від сільради зобов'язання, де потрібно зазначити скільки за рік та за кожен місяць і куди та кому він повинен дати молока (чи масла).

Постанова зобов'язує сільрада вести облік, як кожен здатник виконує свої зобов'язання. Отже, сільради мусять не тільки довести плян до двору, колгоспу, а й пильнувати його виконання.

Здійснюючи цю важливу постанову, не припускаючи її зриву, сільради мусять добре пам'ятати, що визначені норми тверді. Їх обов'язково треба виконати і змінювати їх—зменшувати, а чи збільшувати не можна. Всі лишки молока й молочних продуктів мусять залишатися в господарстві акуратних здатників. Цими лишками акуратні здатники можуть розпоряджатися на власну волю.

Контролюючи здавання молока й молочних продуктів, сільради мають право й повинні братися до репресій у випадках несовісного виконання здатником своїх зобов'язань. За кожен недодану кількість молока сільради, на вимогу заготівних організацій, стягають штраф, розміром ринкової вартості недоданого молока. Крім того, недодана кількість молока стягається безперечним порядком наступного місяця, помимо звичайної норми, визначеної на той місяць.

Згуртувати передовиків колгоспу проти куркулів та його агентів—рвачів і розкрадників громадської власності

ДІЯЛЬНІСТЬ УРЯДУ

СОЦІАЛІСТИЧНЕ ТВАРИННИЦТВО

ЗБІЛЬШИТИ й ПОЛІПШИТИ поголів'я худоби, підвищити її продуктивність і зменшити собівартість, створити міцну кормову базу, домогтися правильного догляду худоби та організаційно-господарсько зміцнити тваринницькі радгоспи і колгоспи.

Чи виконали органи Наркомзему ці завдання XII Всеукраїнського з'їзду рад та 2 Сесії ВУЦВК?

В основному—так,—відзначає заступник наркомзему тов. **Конотоп**. Були зростаючі колгоспні товарні фарми (22641, проти 1632 року 1930), майже подвоєно кількість тваринницьких радгоспів (336, проти 179 року 1930). Поголів'я в соціалістичному секторі збільшилося по великій рогатій худобі на 59%, по свинях—на 55%, а по вівцях—27%. Питома вага соціалістичного сектору дійшла в тваринництві 64% (р. 1930—30%), а в молочній продукції—майже 76%. Замість 10 тисяч бригадирів року 1930, зараз соціалістичне тваринництво має їх уже 80 тис. Перед XII з'їздом сільгоспівати лише-но починали, а зараз сільгоспівати корма вимірюємо мільйонами тонн.

Перше стоїть справа з якістю. Догляд худоби надто незадовільний. Болюче на ньому позначається зносібка, плінність робітників. Тому те досі надіж вищий за норми, удої—нижчі (1168 літрів, замість 2400 по радгоспах і 1100 літрів, замість 1500 по колгоспах), собівартість часом надто перевищує планову. Ще рік тому ми нехтували племенну худобу. Передана на місцевий бюджет, а потім колгоспній системі ветеринарна мережа по деяких районах розпалася. Досвід кращих колгоспних фарм та радгоспів як слід не популяризується.

Наркомзем велику приділяє увагу розвитку тваринництва колгоспників та односібників. Уряд на це дав 1 млн. крб. додаткового кредиту.

Втрати й хиби в тваринництві значною мірою в,

З лікнепу — на громадську роботу. Тов. К. Зубкова з артілі „Більшовик“, Карлівського р. Ліквідувавши на 52 році життя свою неписьменність, вчиться далі на курсах жінорганізаторів і водночас головує в комісії сприяння РСІ. Увесь час діяльну бере участь у хлібозаготівлях

як зазначив у своєму виступі по доповіді тов. **Фесенко**, наслідок того, що ми своєчасно не передаємо досвіду наших передовиків та досі не притягли наймитсько-незаможницьких груп у колгоспах до розв'язання тваринницької проблеми. Аджеж партія та уряд поклали на ці групи відповідальне завдання—забезпечити провід у сільському господарстві.

Енергію, ініціативу груп обов'язково треба використати. Це дасть багато. Як видно з обстеження 89 колгоспів, наймитсько-бідняцькі групи роблять багато. Вони організували по цих колгоспах 120 бригад до останньої сівби. Зокрема, над питаннями тваринництва працювали 46% груп. Вони, між іншим, викрили 37 випадків крадіжок кормів. Взяті там, де групи працюють, села мають значні досягнення, а там, де вони бездіяльні—великі недоліки.

Ось два суміжні села: Черкаська й Руська—Лозова Перше має чим пишатися, а в другому—безкрайне знущаються з коней (викрутили одному язика). Коли в першому селі почали занепадати коні, наймитсько-незаможницька група колгоспу зуміла поставити питання про коня на принципову височині. Отже, Наркомзем та його органи мають подбати, щоб наймитсько-незаможницькі групи працювали на повний хід.

ЗБІЛЬШИТИ ПОГОЛІВ'Я ХУДОБИ, ЗМЕНШИТИ ВТРАТИ В ТВАРИННИЦТВІ

У постанові, винесеній 10 грудня на доповідь Наркомзему,—про перебіг виконання XII Всеукр. з'їзду рад та II сесії ВУЦВК в справі тваринництва, президія ВУЦВК визнала темпи, що ними місцеві організації здійснюють заходи партії та уряду відновити й далі розвинути поголів'я продуктивної й робочої худоби, за недостатні. Не використано як слід на місцях, навіть не досить спопуляризовано й постанови про примусове уєуспільнення худоби та про м'ясозаготівлі.

Роботу в АМСРР, Одеській, Київській та Вінницькій областях над розвитком тваринництва у колгоспників та односібників визнав ВУЦВК за особливо незадовільну.

Основне завдання ближчого часу—це якнайкраще провести зимівлю. Для цього ВУЦВК зобов'язує створити страхові фонди грубих та соковитих кормів по радгоспах і колгоспах до 25 грудня. По колгоспах—виділити корми для худоби колгоспників. Виконавши м'ясозаготівлі і зсинавши насінні фонди, виділити зернофураж для коней і худоби.

До 1 січня приготувати приміщення для приплоду 1933 року.

Витнавши з тваринницьких фарм куркульський елемент, ледарів, закріпити на роботі кращих колгоспників. Завести для останніх доплату грошима й натурою за кожний центнер продукції, за кожну голову вирощеного молодняка.

Сільради мають організувати депутатські групи по колгоспних фармах, де тільки працює понад 10 колгоспників.

Одне з основних завдань—відновити поголів'я у колгоспників та односібників, зліквідувати безхудобність серед колгоспних дворів.

Для цього — сподуляризувати постанову про м'ясозаготівлі, а з 1933 року, по виконанню плянів формування череди й м'ясозаготівель, практикувати продаж частини молодняка колгоспникам, забезпечуючи цей молодняк кормом. Організації парувальних пунктів надавати такого ж значення, як утворенню насінних фондів.

Укнайшвидше, потрібно відновити череду волів. Для цього залишити по колгоспах і радгоспах не менш, як половину приплоду бичків 1932 і 1933 років.

Президія ВУЦВК'у також звертає увагу на потребу збільшити поголів'я овець, кролів та птахів (особливо гусей і качок).

Великого набуває значення поширення посівів кормових: бобових, в Степу—сорго й буркун. Слід розвинути посіви нових кормових культур—топінамбур, житняк тощо.

Самі фарми повинно упорядкувати, поліпшити їхній санітарний стан.

Боротьба проти втрат, за підвищення продуктивності й живої ваги, за скоростиглість, за метизацію протягом ближчих років усього поголів'я худоби—на все це постанова президії ВУЦВК звертає особливу увагу центральних і місцевих установ та організацій.

Завдання широкі й відповідальні. Сільради мають у постанові розгорнуту програму роботи. Щоб виконати її, сільради (а також селищні ради й райвиконкоми) мусять утворити секції тваринництва. Положення про ці секції оргвідділ ВУЦВК і НКЗС незабаром опублікують.

По радгоспах і колгоспах мають утворити групи сприяння РСІ. Завдання груп—боротися з безгосподарним та злочинним ставленням до худоби, кормів та з втратами у тваринництві.

КРАЩИХ РОБІТНИКІВ СОЦІАЛІСТИЧНОГО ТВАРИННИЦТВА ДО НАГОРОДИ

Президія ВУЦВК зобов'язала Наркомзем, разом з профспілкою робітників тваринницьких радгоспів, подати за місяць список найкращих ударників тваринництва—робітників радгоспів, колгоспів, науково-дослідних установ і спеціалістів для нагороди за віддану боротьбу за соціалістичне тваринництво.

ШЛЯХОВІ ВІДДІЛИ НА МІСЦЯХ

Президія ВУЦВК 20 листопаду ухвалила утворити на місцях—в області, районі,—відділи шляхового господарства.

Лагодити безрейкові шляхи—шосе та ґрунтові дороги, прокладати та експлуатувати їх—таке завдання відділів.

На селі завідуватимуть шляховою справою спеціально на те виділені члени сільрад. Головна управа шляхів та автотранспорту УСРР має видати для них окрему інструкцію.

КАСИ ГРОМАДСЬКОЇ ВЗАЄМОДОПОМОГИ

Центральну комісію селянської взаємодопомоги при Народньому комісаріаті соціального забезпечення скасовано. Справу взаємодопомоги передано

БІБЛІОТЕКА УСРР
ІНВ. 800398

новоутвореному при НКЗС Всеукраїнському та місцевим комітетам кас громадської взаємодопомоги колгоспів і селянських товариств взаємодопомоги.

РОЗГОРНУТИ ОГЛЯД КРАЩИХ СІЛЬРАД

Президія ЦВК Союзу в жовтні, а президія ВУЦВК в листопаді ухвалили преміювати передові сільради та їхніх голів за краще виконання основних господарсько-політичних кампаній.

Проте, як 15 грудня відзначив секретаріят ВУЦВК, досі надто мляво виявляють кращі сільради й обласні виконкоми й преса так центрально, як і місцева.

Тому секретаріят ВУЦВК зобов'язав обласні виконкоми негайно розгорнути огляд роботи передових сільрад та їхніх голів, широко освітлюючи її в пресі і щоп'ять день повідомляти ВУЦВК про хід огляду.

Обласні виконкоми мають також виділити й від себе гроші преміювати кращі ради.

Крім того, секретаріят ухвалив надіслати 7 кращих (з премійованих) голів сільрад на сесію ЦВК Союзу.

НАПЕРЕДОДНІ V СЕСІЇ ВУЦВК'У

У січні відбудеться V Сесія ВУЦВК. На сесію запросять також з кожної області по 5 голів райвиконкомів і по 2 голів сільрад з числа тих, що певною виконали пляни хлібозаготівель.

Під час Сесії відкриють виставку, що наочно доповнюватиме питання Сесії. Відділи виставка матиме такі: промисловий (важка, легка і системи Наркомпостачання), сільсько-господарський та відділ радянського, господарського й культурно-соціального будівництва Одеської області.

ПОШИРИТИ й ПЕРЕБУДУВАТИ МАСОВУ КОМОСВІТНЮ РОБОТУ

Заклади масової комосвіти мляво здійснюють постанову секретаріату ВУЦВК з 16 березня про перебудову їхньої роботи лицем до колгоспів та червоних господарсько-політичних кампаній.

Президія ВУЦВК 8 грудня поставила облвиконкомам в обов'язок до 1 січня 1933 р. перевірити, як на місцях здійснюють постанову і вжити відповідних заходів.

З наступного року кожна сільрада мусять мати в себе будинок колективіста. До того ж, облвиконкоми мають утворити будинки по торговельно-промислових пунктах обслуговувати колгоспників та одноосібників під час колгоспних базарів, приїзду на млин тощо.

Всю мережу будинків колгоспника центральний і місцеві) передано до Наркомосвіти. Остання має, розгортаючи нову мережу будинків колективіста, відкривати їх передовсім для національних меншостей.

Наркомпостачання, спільно з Наркомосвітою, президія ВУЦВК доручила опрацювати заходи до лішити постачання робітникам комосвіти.

На ради й райвиконкоми покладено обов'язок за місяць відремонтувати приміщення будинків, обладнати їх та забезпечити освітленням і паливом. Разом з тим, потрібно надати будинкам постійне приміщення і закріпити їх за будинками.

Було б помилкою думати, ніби раз дано колгоспи, то дано все необхідне для побудови соціалізму. Тим більше помилково було б думати, ніби члени колгоспів уже перетворилися на соціалістів. Ні, доведеться ще багато попрацювати над тим, щоб переробити селянина-колгоспника, виправити його індивідуалістичну психологію і зробити з нього справжнього трудівника соціалістичного суспільства. І це буде зроблено тим швидше, що швидше колгоспи буде машинізовано, що швидше їх буде тракторизовано. Та це аніяк не зменшує величезного значення колгоспів, як підойми соціалістичного перетворення села. Велике значення колгоспів саме в тому й полягає, що вони являють основну базу для застосування машин і тракторів у хліборобстві, що вони складають основну базу для перероблення селянина, для перероблення його психології в дусі пролетарського соціалізму.

СТАЛІН.

(З промови на конференції аграрників-марксистів 27 грудня 1929 р.)

Засипати насінні фонди — перший важливий крок у готуванні до весняного засіву

Вирішено найважливішу, найважчу задачу пролетарської революції-колгоспний устрій переміг остаточно і назавжди.